

'Ασ' Όλα

Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

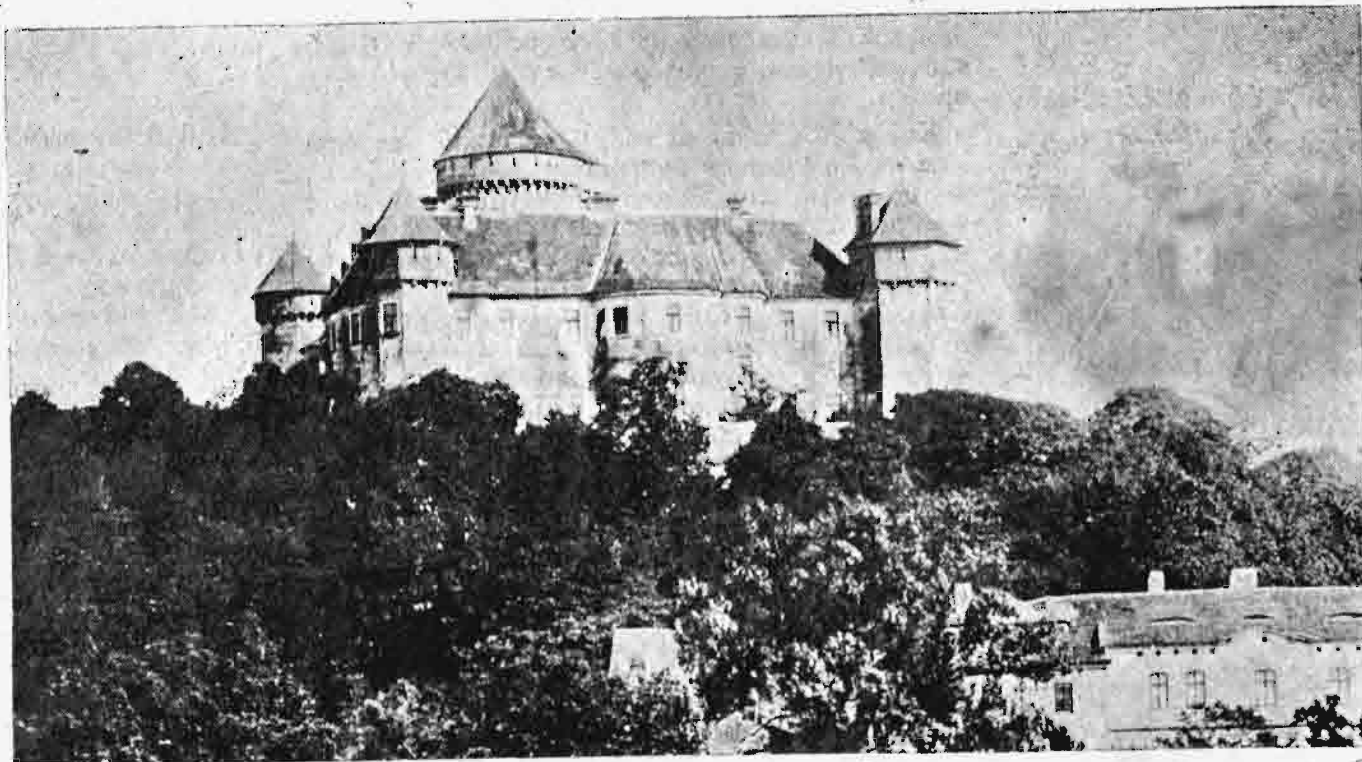
ΑΠΟ ΤΑΣ ΔΥΟ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Ο ΤΣΑΡΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΚΑΡΟΛΟΣ

Ὁ Πύργος τοῦ Κόνοπλιχτ, ἔνθα συνηνητήθησαν ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος μετὰ τοῦ ἀρχιδουκὸς διαδόχου τῆς Αὐστρίας.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Οί καλοί νόμοι εις ουδέν ωφελουσιν, αν μη υπάρχωσιν ανθρωποι, οτινες να λαμβάνωσιν υπ' οψιν αυτούς. 'Αλλά και μεταξύ των ανθρώπων πάλιν ουχι οι ακροαται του νόμου είνχι δίκαιοι παρά τῷ Θεῷ, ἀλλ' εἰ ποιηται αὐτοῦ.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς αὐριανῆς αποστολικῆς περικοπῆς. Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι σπάνιοι ἐκείνοι, οἵτινες ἐπαίρονται διότι διὰ τὸν ἕνα ἢ διὰ τὸν ἄλλον λόγον — και πολλάκις αὐτὸ εἶναι ζήτημα συμπτώσεως και τύχης — εὐρίσκονται ὀπαδοὶ ωραίας θρησκείας, πνευματικῶν και ὑγιῶν ἀρχῶν, κάτοχοι θεοσδότην νόμων. Ἡ ἐπαρσις των εἶναι κούφη και μισητὴ ἐφ' ὅσον αὐτοὶ διὰ τῶν ἔργων των, διὰ τοῦ βίου των και τῶν κατευθύνσεών των δὲν ἀποδεικνύουσιν, ὅτι, ἐνστερνισμένοι και κάτοχοι τῶν ἀρχῶν τούτων, ἀκολουθοῦσιν αὐτὰς πιστῶς και οὕτω καθίστανται ἀξιοὶ και ἀληθεῖς ὀπαδοὶ των. Ἐπίσης ὄχι ὀλίγοι ἐπαίρονται διότι ἐγεννήθησαν ἐν ἔθνει ἐνδόξῳ, τοῦ ὁποῖου τὸ παρελθὸν λαμπρὸν ἀναγράφει ἡ ἱστορία, ἢ ἐν οἰκογενεῖα ἀρχαιοτάτῃ, τῆς ὁποίας ἡ ἐντιμὸς ἀπαρχὴ βυθίζεται πολλοὺς αἰῶνας μακρὰν. Πλὴν και ἡ ἐπαρσις αὐτὴ εἶναι κενοδοξία και φοβερὸν ἐλάττωμα, ἐφ' ὅσον, στηριζομένη ἐπὶ πατραγαθία, δὲν συνοδεύεται και μὲ προσπαθείας ἀναλόγους, αἵτινες δικαιουσι τὸ παρελθὸν και ἀναζωογονοῦσι παλαιὰς ἡμέρας. Τί, ἄλλως τε, ὠφελεῖ τὸν νέον πλαστογράφον ἀν εἶναι γόνος τιμίας οἰκογενείας, πλήρους ἀγνῶν οἰκογενειακῶν παραδόσεων; τούναντιον μάλιστα, τὸ ἀγνὸν και τὸ ἐνδοξον παρελθὸν, ὡς και οἱ τέλειοι και σοφοὶ νόμοι περισσότερον ἐπ' αὐτοῦ βαρύνουσι και ὡς κηλὶς μᾶλλον ἐπικάθηται εἰς τὸν σφάλλοντα.

Ἐπίσης υπάρχουσι πολλοὶ ἐπαίρόμενοι διὰ τὰς ὑψηλὰς θέσεις, τὰς ὁποίας ἔτυχε να κατάσχωσιν. Ἡ ἐπαρσις αὐτὴ εἶναι ἐγκλημα ἐφ' ὅσον διὰ τῆς πολυτελείας των και τῶν ἔργων των δὲν αἰρονται εἰς τὴν περιωπῆν τῆς θεσεώς των αὐτῆς και δὲν τὴν λαμπρύνουσι δι' εὐτόλμου και εὐθυδέικου δράσεως.

Πρὸς ὄλους αὐτοὺς ἄς ἐπαναλαμβάνεται πάντοτε ὁ λόγος τοῦ σοφοῦ Ἀποστόλου:

— Οὐχι οἱ ακροαται τοῦ νόμου δίκαιοι παρά τῷ Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιηται τοῦ νόμου δικαιωθήσονται.

ΛΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΤΙ ΦΕΡΕΙ!

Ἐρριψα τὸ γράμμα μου εἰς τὸ ταχυδρομικὸν κυτίον και παρά τὴν θύραν τοῦ ταχυδρομικοῦ καταστήματος ἀντήλασσον δύο τρεῖς λέξεις μ' ἕνα φίλον μου, ὅτε αἰσθάνομαι τὸ χέρι του εἰς τὸν ὄμῶν μου.

— Παραμέρησε, μου λέγει, κομμάτι για να περάσῃ.

Ἐστρεψα· εἶδα ἕνα μεσήλικα ἀνθρωπον με τὴν ὄψιν σοβαροῦ ἐκτελεστοῦ τοῦ καθήκοντος να ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον. Ἐνα λορὶ κρεμασμένον εἰς τὸν δεξιὸν του ὄμῶν τὸν ἐπέριξε, φαίνεται, πολύ. Ἐκράτει ἕνα ὀγκῶδη και κατάφορτον δερμάτινον σάκκον. Ἦτο ὁ ταχυδρομικὸς διανομεὺς, ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο διὰ να κάμῃ τὸν πρῶτον τῆς διανομῆς του πρῶτον γύρον.

Και ὁ φίλος μου ἐστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς αὐτόν. Ἐνῶ δὲ ἀπεμακρύνετο ὁ διανομεὺς, μου ἐψιθύρισε:

— Και τί δὲν φέρει αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος! Ἐνα σωρὸν μουσικά, ἕνα σωρὸν πόθους, ἕνα σωρὸν μειδιαμάτων και δακρύων...

Ὁ φίλος μου μου ἐσφιξε τὸ χέρι και ἀπεμακρύνθη, ἀλλὰ δὲν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ ἐμὲ ἢ σκέψις του, τὴν ὁποῖαν μία τυχαία συνάντησις τοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν να κάμῃ.

— Και τί δὲν φέρει ὁ ταχυδρομικὸς αὐτὸς διανομεὺς!

Ὁ σάκκος του, κατάφορτος ἀπὸ γράμματα, βραχείας ἐπιστολάς, εἰκονογραφημένα δελτάρια, τὰ ὁποῖα τὰ τέσσαρα ἄκρα τοῦ ὀρίζοντος ἐξάπτεσταν εἰς αὐτόν, θὰ ἐκκενωθῆ ἐντὸς ὀλίγων ὥρῶν, και κάθε καρδιά, ποῦ κάτι περιμένει, θὰ δεχθῆ ἀπὸ τὸν νεώτερον αὐτόν Ἐρμῆν εἴτε ἕνα χαιρετισμόν, εἴτε ἕνα πλήγμα, εἴτε τὸ βάλασμον, εἴτε τὸ φαρμάκι.

— Και τί δὲν φέρει ὁ διανομεὺς αὐτὸς!

Ἴδου, μέσα εἰς τὸν ὑπερφορτωμένον σάκκον του εὐρίσκονται πρῶτον τὰ ἐμπορικὰ γράμματα μέσα εἰς τοὺς τετραγώνους φακέλους των. Αὐτὰ φέρουν ἀπ' ἔξω ὄχι μόνον τὸν τόπον, ἀλλὰ και τὸ πρόσωπον ἢ τὸ κατὰστημα τῆς προελεύσεως των τυπωμένων. Τώρα τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν εἶναι γραμμένα με τοὺς ὁμοιοτύπους χαρακτήρας τῆς γραφομηχανῆς και ὅλα ἀρχίζουν με τὸ «Ἀξιότιμη Κύριε», εἴτε ἀποτείνονται εἰς ἕνα τίμιον βιοπαλαιστήν, εἴτε εἰς ἕνα τεχνητὴν κερδοσκοπικόν, κρούοντα τρίτην φοράν τὰς θύρας τῆς πτωχεύσεως. Και καταλήγουσιν μ' ἐκείνους τοὺς ψυχρούς, τοὺς παγωμένους τυπικοὺς «φιλικούς χαιρετισμούς».

Και μ' ὅλα ταῦτα τὰ γράμματα αὐτὰ δὲν περικλείουν ὀλιγότερον μυστήριον· μία γραμμὴ των, ἀνούσιος διὰ κάθε ἄλλον ἀμήτην, εἰς ἀδιάφορος ἀριθμὸς ἀνευ πολλῆς σημασίας διὰ πάντα, πολλάκις σημαίνει τὴν χρηματικὴν ἐπιτυχίαν ἢ τὴν καταστροφὴν, τὸ κέρδος ἢ τὸν ὄλεθρον. Δι' αὐτὸ ὁ ἔμπορος, παρ' ὄλην τὴν ψυχραιμίαν του, ὅταν ἀνοίγῃ τὰ γράμματά του, δὲν κρατεῖται ἀπὸ τοῦ να συσφίγῃ τὰ χεῖλη του και να συνοφρωθῆ ἔστω και διὰ μίαν στιγμὴν. Εἶναι τὸ ἀγνωστον, τὸ ἀδηλον, τὸ ὁποῖον τὸν κάμνει να σκέπτεται.

Ἄλλὰ δὲν φέρει μόνον γράμματα ἐμπορικὰ ὁ σάκκος τοῦ διανομέως. Μία μητέρα ἔχει καιρό, πολὺ καιρό, να λάβῃ γράμμα ἀπὸ τὸ παιδί της, ποῦ λείπει μακριά. Και τώρα, ἴδου τὸ ἀπαθὲς χέρι τοῦ διανομέως, τῆς φέρει ἕν' εἶναι κατάφορτον ἀπὸ ταχυδρομικὰς σφραγίδας. Ἡ μητέρα τὸ παίρνει εἰς τὰ δάκτυλά της, και πρὶν ἀκόμη τὸ ἀνοίξει, τὸ στρεφογυρίζει με δειλίαν, ὡσάν να τὸ ἐρωτᾷ:

— Τί μου φέρεις, καλὸ μου γράμμα;

Τὸ ἀνοίγει· κυττάξτε εἰς τὸ πρόσωπον τῆς

μητρὸς ποῦ ἀναγινώσκει. Τὸ αἰσθημα δὲν τὴν ἀφίνει να ὑποκριθῆ και δὲν προσωποδοφορεῖ ἢ τρυφερά τῆς κορδία. Ἐν φῶς ἰδιαιτέρον, κάποιο μειδίαμα ἀόριστον φωτίζει τὸ πρόσωπόν της, ποῦ ὁ χρόνος ἐστεφάνωσε με τὰς ρυτίδας του· ἐξάπαντος ὁ υἱὸς της τὴν τρέφει με χρυσὰ ὄνειρα, με ωραίας ἐλπίδας. Δὲν θέλει τίποτε ἄλλο ἢ φιλόστοργος αὐτὴ ὑπαρξίς, ποῦ ἐγεννήθη μόνον και μόνον διὰ να ἀγαπᾷ ἄδολα και εἰλικρινά.

Ἄλλὰ, καμμιά φορὰ — Θεέ μου, κάμε ὅσον τὸ δυνατόν σπανιώτερα να δοκιμάζῃ αὐτὸ! — τῆς μητέρας τὸ λευκὸν πρόσωπον θολώνεται, τὰ μάτια της ὑγραίνει τὸ πικρὸ τῆς ὀδύνης δάκρυ, εἰς γυρλισμὸς ἐκφεύγει ἀπὸ τὸν λάρυγγά της και λιποθυμεῖ.

Κάτι κακὸ, κάτι μαῦρο, θὰ τῆς ἔφερε τὸ γράμμα ἐκεῖνο.

Ἄλλ' ὁ διανομεὺς ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του δὲν τὸν μέλλει οὔτε διὰ τὸ δάκρυ, οὔτε διὰ τὸ γέλιο και τὴν χαρὰν τῆς μητέρας.

Τώρα ἤλθεν ἡ σειρά να δώσῃ και ἕνα μικρὸ κομψὸ φακελλάκι. Αὐτὸ δὲν φέρει τὸν τόπον και τὸ πρόσωπον τῆς προελεύσεως· εἶναι πολὺ ἐχέμυθον, ἀκόμη και ἡ ἐπὶ τοῦ γραμματοσήμου ἐπιτεθειμένη σφραγὶς και αὐτὴ ἀκόμη ὄχρᾶ, μόλις διαφαίνεται.

Ἐν τούτοις ἐκεῖνη ποῦ παίρνει τὸ γράμμα αὐτὸ, ξεύρει πολὺ καλά ἀπὸ ποῖον ἐρχεται. Ὡ! τὸ φαντάζεται, τὸ ἐννοεῖ, τῆς τὸ λέγει ἢ καρδιά της. Εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον λατρεύει, εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τῆς ὠρκίσθη αἰώνιον ἔρωτα.

Και ἡ κόρη ποῦ παίρνει τὸ γράμμα αὐτὸ, δοκιμάζει τὴν γλυκύτητα παραδεισίων ἀπολαύσεων, διότι ἡ ἐλπίς κολπώνει τὴν καρδιά της και ὁ ἔρωσ βαυκαλιζει τὸ πνεῦμά της.

Ἀπόλαυσε, κόρη μου, τὰς ωραίας αὐτὰς χιμαίρας τῆς ζωῆς πρὶν ἔλθῃ ὁ καιρὸς ποῦ θὰ κλαύσῃς.

Μὰ ὁ ταχυδρομικὸς διανομεὺς ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του.

Ἐνα μαυροφορεμένο γράμμα ἀγγέλλει εἰς ἕνα σπῆτι τὸν θάνατον προσφιλοῦς υπάρξεως και εἰς ἕν ἄλλο πρόσωπον τὴν διάψευσιν τῶν ὀνειρων, ποῦ με τὴσὴν περιπάθειαν ἐξέθρεψε και εἰς ἕτερον ἐρχεται να σκορπίσῃ τὸ φαρμάκι τῆς συκοφαντίας, κρημνίζει ὑπολήψεις, καταρρίπτει εἰς ἔρεβια συμπαθείας και ἀπλόνει τὴν ὑπόνοιαν και τὴν διάστασιν μεταξύ συζῶν, μεταξύ ἀδελφῶν, μεταξύ ἀγαπωμένων καρδιῶν. Εἶναι τὰ ἀνυπόγραφα γράμματα.

Και ὁ διανομεὺς ἐξακολουθεῖ τὸν γύρον του, ὅταν δὲ τὸν τελειώσῃ, ἀπὸ τὰ χίλια πρόσωπα, τὰ ὁποῖα τὸν ἐδέχθησαν, ἄλλα φωτίζονται ἀπὸ τὴν χαρὰν και ἄλλα κατασπαράσσει ἢ ἀπόγνωσις, τὰ μὲν βαυκαλιζει ἢ ἐλπίς και ἄλλα εἶναι βυθισμένα εἰς τὸ πένθος.

Ἄλλ' ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς μένει ἀσυγκίνητος και ὁ ἥλιος ἐξακολουθεῖ τὴν τροχίαν του, ρίπτων τὰς ἰδίας ἀκτίνας, κατὰ τὸν ποτητήν, εἰς τὸν θάνατον και εἰς τὸν βίον, εἰς τὴν νυμφικὴν παστάδα και εἰς τὸν τάφον.

Θ. Κ. Μ.

ΓΝΩΜΑΙ

Ὁ ἀληθὴς φίλος οὔτε μιμητὴς εἶναι πάντων οὐτ' ἐπαινέτης πρόθυμος, ἀλλὰ τῶν ἀρίστων μόνον.

Πλουτάρχου.

Ἡ φιλία δύο γυναικῶν οὐδέποτε εἶναι ἄλλο τι ἢ συνωμοσία κατὰ τρίτης τινός.

Ἀλφόνσου Κάρ.

Θ ΤΣΙΜΠΙΑΡΗΣ

Θα σās πω μιαν ιστοριούλα, μα έχω τὸ λόγο σας πῶς θὰ μείνη μεταξύ μας.

Ναί; Λοιπόν:

Ἡ μικρές μου ἀναγνώστριες ἄς κλείσουν μετὰ τὰ δακτυλάκια των τὰ ρόδινα αὐτάκια των, γιὰ νὰ μὴν ἀνθίσουν ἢ παπαροῦνες τῆς ντροπαλοσύνης στὰ μάγουλάτων. Δηλαδή, ὄχι νὰ τὰ κλείσουν στ’ ἀλήθεια πάλι! Νὰ βουλώσουν τ’ αὐτιά των, ἔτσι... γιὰ τὰ μάτια.

Ἀρχίζω. Γκούχ-γκούχ!

*

Ἦτανε μέσα στὴν πλατεῖα τοῦ Κήπου. Ὁμορφη-ὄμορφη σὰν μιαν ἄσπρη πεταλούδα. Καὶ γλυκιὰ σὰν καισὶ ὄριμο. Δίπλα τῆς ἡ μαμά τῆς, καὶ ἀντίκρου, στὸ πιὸ κοντινὸ τραπεζάκι, μιὰ παρέα λιμοκοντοράκια μετὰ τὰ ἀερώδη φύλλα τοῦ μεταξωτοῦ μαντυλιοῦ στὸ τσεπάκι καὶ σκαρπίνια λουστρινένια. Τὸ κουταλάκι μετὰ τὸ παγωτὸ ἔσταμάτησε πρὶν προφθάσῃ νὰ δροσίσῃ τὴν φλόγα ποῦ ἐπορφύρωνε τὰ μικρὰ παχουλούτσικα χεῖλη σὰν ἄνθος ροδιάς. Τὰ μεγάλα σὰν ἀνοικτὰ λουλούδια μάτια ἐγύρισαν ἀνήσυχα στὴ μαμά. Μὰ αὐτὸ μιὰ στιγμούλα. Τὸ κουταλάκι πιπιλίστηκε πολλὰς φορὲς ἀπὸ τὸ φλόγινο δακτυλιδάκι τοῦ στόματος.

Μὰ νά, πάλι. Τώρα πιά τὸ κομψὸ ποτηράκι τοῦ παγωτοῦ ἐναποτέθη στὸ τραπεζάκι, καὶ τὸ δεξιὸ πόδι μετὰ τὴν ἡδυπαθῆ καμπύλην τῆς κνήμης, ποῦ ἀπαλὰ ἔσβυνε μέσα εἰς τὸ μισόφωτο τοῦ αἰθερώδους φουστανιοῦ, ἐτραβήχθη λίγο νευρικά, καὶ ἐτρέφθη χαδιάρικα στὸ γόνατο τοῦ ἄλλου, κάτω ἀπὸ τὸ τραπεζάκι.

Πάλι τὰ ἀνοικτὰ λουλούδια ὑψώθηκαν πρὸς τὴν μαμά.

— Τί ἔχεις, παιδί μου;

Τ’ αὐτάκια τῆς ἔγιναν ροδόφυλλα καὶ τὸ βυσινὶ στοματάκι δοκίμασε νὰ καμπυλωθῇ σὲ χαμόγελο.

— Τίποτε, καλὲ μαμά!...

*

Τὸ ἀγεράκι φουσοῦσε στὰ φύλλα τοῦ πλατανιοῦ καὶ στὰ ψεύτικα κεράσια τοῦ καπέλου τῆς. Ἐνα γκαρσόνι ἐγύρισε κατὰ τύχη καὶ τὴν ἐκύτταξε, καὶ ἡ ἀγρία κραυγὴ του ἐξεψύχησεν ὑπὸ τὰ φρικτὰ του μουστάκια εἰς μελένιο ντιμινουέντο:

— Ἀμέσσο...

Ἐνας ἀπὸ τοὺς λιμοκοντοράκους ἐγύρισε τὴν καρέκλα του ἀκριβῶς μισὴ στροφὴ πρὸς τὸ κέντρο τῆς βάσεώς τῆς, σκεπτόμενος μετὰ λύπην, ὅτι αἱ ὀπτικά του ἀκτίνες δὲν εἶχαν, φεῦ! τὴν ἰδιότητα ἐκείνων τοῦ Ραίντγεν.

Μὰ ἐκείνη...

Σὲ λιγάκι τὰ λεπτά τῆς φρύδια ἐσούφρωσαν νευρικά, σὰν δυὸ μικρὰ φειδάκια ποῦ χύμηξαν νὰ μαλώσουν. Ἡ φιλντισένια λίμνη τοῦ μετώπου τῆς ἐρρυτιδῶθη στιγμιαίως ἀπὸ περαστικά κυματάκια ἀνυπομονησίας, καὶ συνέσφιξε τὰ σκέλη στενοχωρημένη.

Μοῦ φαίνεται ἡμίση πῶς καὶ τὸ χέρι μετὰ τὸ λεπτότατο τρανσπαρὰν γαντάκι κατέβηκε κρυφά, καὶ τὰ δακτυλάκια κάπου ἐκεῖ ἐτοίμισαν. Εἶπα «μοῦ φαίνεται».

Τὰ μεγάλα μάτια ὑψώθησαν σιγὰ πρὸς τὴν μητέρα τῆς, σὰν δυὸ ἠλιοτρόπια, ποῦ γύριζαν νὰ κυττάξουν κατὰματα τὸ φῶς.

— Τί ἔχεις, παιδί μου;

— Μά, τίποτε, καλὲ μαμά!...

*

Σ’ αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ ὁ λιμοκοντοράκος εἶχεν ἀποτελειώσει αἰσιῶς τὸ ἕτερον ἡμισυ τῆς περὶ τὸν ἐνυτὸν του στροφῆς, καὶ εὐρίσκειτο πρὸς αὐτὴν, χαϊδεύων ἐξ ἀτταβιστικῶν ἐνστικτικῶν τὸ τελείως ξουρισμένο χεῖλός του. Ἐνας παντρεμένος, γιὰ νὰ δικαιολογῇ τὴν ἱεράν του προσήλωσιν πρὸς τὸ μέρος τῆς, συνεζήτη μετὰ τὴν ἀγαθὴν συμβίαν του γιὰ τὸ πλατάκι, ποῦ ὑψώνετο δίπλα στὸ τραπεζάκι τῆς, διδάσκων εἰς αὐτὴν τὰ περὶ ἀειθαλῶν δένδρων, εἰς τὴν τάξιν τῶν ὁποίων τὸ περιελάμβανε μετὰ ὅλην τὴν ἡσυχίαν τῆς συνειδήσεώς του.

Τώρα τὸ... —γκούχ-γκούχ! —τὸ στηθάκι τῆς ἐκινήθη ἀπότομα, καὶ τὸ ἀραχνένιο μπλουζάκι ἄφισε νὰ διαγραφοῦν δυὸ μόλις ὑποφώσκοντες κυματισμοὶ μετὰ τὴν ἀπαλότητα σφιχτοδεμένου ἄνθους μαγνόλιας. Τὸ γαντοφορεμένο χεράκι ἔθλιψεν ἀπρόσεχτα κάπου ἐκεῖ, καὶ τὰ ὑγρά χεῖλη συνεσπάρθησαν σὲ χαριτωμένη γριμάτσα.

— Τί ἔχεις, παιδί μου;

— Μά, τίποτε, καλὲ μαμά!...

*

Ὁ λιμοκοντορός ἀπέθεσε τὸ ψαθάκι του στὰ γόνατα, ἀποκαλύπτον χωρίστραν ἀμέμπτου εὐθυγραμμίας, ὡς ρεκλάμαν κομμωτηρίου.

Ὁ παντρεμένος ἀνέπτυσσεν εἰς τὸ ἀπλοϊκὸν του ἡμισυ τὰ περὶ φυλλοξήρας, καὶ ἐξαντλῶν τὴν πλατανολογίαν του, κατέληξεν εἰς τὴν ἀπαγγελίαν τῆς σχετικῆς παροιμίας:

— Μέγας εἶσαι, πλάτανε, ποῦ κάνεις κουμπακῆλια!

Τὸ χεράκι τῆς ἐχώθη νευρικά στὸ χιονῶδες καρὲ τοῦ λαιμοῦ, καὶ ἐτραβήχθη πάλι μετὰ τὸν δείκτη καὶ τὸν ἀντίχειρα ἀλληλοπιεζομένους. Τὸ στοματάκι ἐστάλαξε τὸ μέλι τοῦ χαμογέλιου του, καὶ τὰ μάτια ἔλαμψαν θριαμβευτικά, σὰν δυὸ ὑγρά μαῦρα διαμάντια.

— Σὲ τσάκωσα, τσιμπιάρη!

— Τί εἶνε, παιδί μου;

— Ἐνας ἀχρεῖος ψύλλος, μαμά!

*

Τὰ δυὸ δακτυλάκια ἔτριψαν ἐκδικητικὰ τὸν μικρὸν κακοῦργον, θῦμα τῆς ὠραιοπαθείας καὶ τοῦ ἡδονισμοῦ.

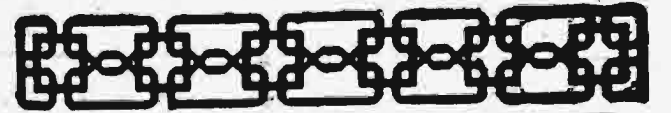
Κ’ ἐγὼ ἐξήλεψα καὶ τὴν ζωὴ του καὶ τὸν θάνατόν του...

ΜΥΡΙΒΗΛΗΣ

Ὁ ἰατρός

Α. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ, ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

δέχεται τοὺς πάσχοντες ἀπὸ γυναικεία καὶ παθολογικά νοσήματα, καθ’ ἐκάστην ἀπὸ τῆς 9—12 καὶ ἀπὸ τῆς 4—7 μ. μ. ἐν τῇ ἐν Πέραν Παθολογικῇ αὐτοῦ Κλινικῇ, Καλιοντιζή Κολλοῦκ, διαμερίσματα (appartements) Νασόμ, ἀριθμὸς 2. Ἀπὸ δὲ τῆς 1—4 μ. μ. ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Δημ. Γιτισπούλου, Μεγάλῃ ὁδῷ Γαλατᾶ, ἀριθμὸς 77. Τοὺς ἀπόρους δέχεται δωρεὰν κατὰ πᾶσαν Παρασκευὴν.

ἘΚ ΤΗΣ ΠΡΟΕΔΡΙΚΗΣ ΛΟΓΟΔΟΣΙΑΣ

ΕΝ Τῷ ΕΛΛ. ΦΙΛΟΛ. ΣΥΛΛΟΓῳ

Ἡ λογοδοσία, τὴν ὁποίαν ἔκαμε κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ Ἑλλ. Φιλολ. Συλλόγου ἐφέτος ὁ πρόεδρος αὐτοῦ κ. Γ. Ἀποστολίδης, διεκρίθη διὰ τὴν πρωτοτυπίαν καὶ τὸ χιοῦμορ αὐτῆς. Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἵτινες δὲν παρέστησαν κατὰ τὴν τελετὴν, δημοσιεύομεν μόνον τὸ λίαν χαρακτηριστικὸν προοίμιον αὐτῆς.

Ἀπὸ 53 ἐτῶν, συμπληρωθέντων ἤδη, ἡ ἐτησία λογοδοσία τοῦ Συλλόγου γίνεται ἀπαράβατος κατὰ μῆνα Μάϊον, ἡμέραν Κυριακὴν, καὶ ὄραν, καθ’ ἣν ὁ ἥλιος, ἐκπέμπων τὰς φλογερωτέρας του ἀκτίνας, μεταβάλλει τὴν αἰθουσαν ταύτην, ὅταν μάλιστα ὑπερπληρωθῇ, εἰς θερμοκήπιον, μετὰ θερμοκρασίαν τείνουσαν νὰ φθάσῃ τὴν τῶν τροπικῶν χωρῶν.

Ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους, ἀδύνατον νὰ ἦνε ψυχρὸν τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ συνενῶσαν ὅλους ὑμᾶς σήμερον ἐνταῦθα, καὶ ἀδύνατον νὰ χαρακτηρισθῇ ἀπλῶς τυπικὴ φιλοφρόνησις ἢ παρουσία ὑμῶν. Διότι ἐν τῇ φιλοφρονήσει ὑπολανθάνει ἱκανὴ δόσις γενναιότητος (δύναμαι δὲ νὰ προσθέσω) καὶ ἀρετῆς, ἐνθυμούμενος ἕνα στίχον ἀδαμαντόδετον τοῦ Ἡσιόδου, λέγοντος, ὅτι «οἱ ἀθάνατοι θεοὶ πρὸ τῆς ἀρετῆς ἔθηκαν τὸν ἰδρώτα». Οἱ ἰδρώνοντες λοιπὸν εὐρίσκονται εἰς τὰ πρόθυρα τῆς ἀρετῆς, οἷον εἰς τὰ Προπύλαια τὰ ἄγοντα εἰς τὸν Παρθενῶνα.

Ἡ ἀρχαία καὶ σοφὴ αὕτη γνώμη ἔστω ἡ μόνη δυνατὴ παρηγορία καὶ συνάμα ἐνθάρρυνσις δι’ ἐκείνους τῶν ἀκροατῶν, ὅσοι, ἀντὶ νὰ ἐκδράμωσιν εἰς ἐξοχὴν τινα χάριν ἀναψυχῆς καὶ δροσεροῦ ἀέρος, ἢ ν’ ἀναπαύωνται κατ’ οἶκον μεσημβριάζοντες, ἦλθον χάριν τιμῆς πρὸς τὸν Σύλλογον, ὑποβαλλόμενοι ἐκουσίως εἰς στενοχωρίας σωματικῆς, ἴσως δὲ καὶ ψυχικῆς.

ΕΜΠΕΡΩΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΔΙΚΟΣ

ΘΕΜ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

ΜΕΓΑΛΗ ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΝ,

(παραπλευρῶς τῆς Σάντα - Μαρίας).

Τὸ μόνον ὁμογενὲς κατὰ στήμα, τὸ ὁποῖον ἀμιλλᾶται πρὸς ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ διὰ τὴν

φιλοκαλίαν,

κομψότητα.

καλαισθησίαν.

Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἔχει

τὰ ὠραιότερα,

τὰ στερεώτερα

ΑΓΓΛΙΚΑ καὶ ΓΑΛΛΙΚΑ

ῤΦΑΣΜΑΤΑ.

Ἰδιαιτερον τμημα

γυναικείων ἐνδυμάτων.

ΕΙΣ ΕΥΛΑΒΗΣ
ΣΤΗΝ ΜΥΡΟΒΟΛΟΝ ΧΑΛΚΗΝ
ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

II

Ἐξήλθομεν ἐκ τῆς Μονῆς, ἀνέβημεν τὸ σέτι τοῦ μοναστηριοῦ, ἐστάθημεν ὀλίγον καὶ ἀνεπνεύσαμεν τὸ γλυκὺ ἄρωμα τοῦ δάσους, τὸ ὁποῖον ἐδῶ ἐπάνω ἐξαιρετικῶς χύνεται ἀπαλά καὶ περιλούει ὀλόκληρον τὸ θαυμάσιον αὐτὸ τοπεῖον.

— Δὲν μοῦ λέγετε, Ἄγιε Μέγα, τί τάφος εἶνε αὐτὸς ἐπάνω;

— Εἶνε τὸ Μαυσωλεῖον τοῦ Καγγελάρη, τὸ «Μνήμα τοῦ Ὁθέλλου», ὅπως τὸ ὠνόμασεν ὁ κόσμος· ἔχει ὀλόκληρον ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ὁ φίλος Ἀποστολίδης μὲ τὸν χαριτωμένον του κάλαμον εἰς τὰ «Ἀνάλεκτα» του μὲ τὴν ἐξυπνάδα περιέγραψε· σοῦ συνιστῶ νὰ τὴν διαβάσῃς. Βλέπεις ἐκεῖ κάτω τὴν σειρὰν τῶν θελκτικῶν ἐκείνων οἰκίσκων; Εἶναι κτήματα τῆς Μονῆς· τὰ ἔκτισεν ὁ Πατριάρχης Κύριλλος. Βλέπεις καὶ τὸ κόκκινο σπητάκι, ποῦ νομίζεις ὅτι εἶνε μετέωρον ἐπάνω εἰς τὸν βράχον καὶ θαρρεῖς πῶς θὰ πετάξῃ εἰς τὴν θάλασσαν; Ἐχει καὶ αὐτὸ τὴν ἱστορίαν του· θὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ ἄλλοτε.

— Αὐτὰ εἶνε τὰ Κυπαρίσσια τοῦ Ἰωαννικίου;

— Μάλιστα, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ αὐτὰ τὰ ἠφάνισεν ὄχι πλεόν ὁ χρόνος, ἀλλὰ τὸ ἀκαλαίσθητον μερικῶν ἠγουμένων καὶ ἡ ἰδιοτροπία μερικῶν ἐνοικιαστῶν. Ἐκοψαν μεγαλοπρεπῆ καὶ εὐγενικὰ δένδρα, διότι, ἀλλοίμονον! τοὺς στεροῦσαν τὴν θεάν! καὶ τώρα ἀπὸ τὰς μακρὰς ἐκείνας σειρὰς δὲν ἀπέμειναν, παρὰ τὰ ὀλίγα αὐτὰ ὀρφανά. Πρὸ δύο ἀκόμη ἔτων μὲ τὴν ἀσπλαγχνίαν τέσσαρα θεώρατα κυπαρίσσια τὰ ἔρριψαν κάτω νεκρὰ καὶ μυριοτσακισμένα.

Ἐπροχωρήσαμεν κατὰ τὸν ἐπάνω δρόμον· ἐπεράσαμεν μέσα ἀπὸ τὸ δάσος, ἐκαμαρώσαμεν ἀπὸ ὑψηλὰ τὸν φουντωμένον κῆπον τῆς Μονῆς καὶ ἐστρέψαμεν κάτω ἀπὸ τὰ νεκροταφεῖα, τὸ ἰδικόν μας καὶ τῶν Ὁθωμανῶν. Ἀγαπημένα καὶ τὰ δύο, πλαγιάζουν κοντὰ-κοντὰ σὰν ἀδελφία. Ἀλήθεια! ὁ θάνατος δὲν ξεύρει διακρίσεις· στὸ ἓνα καὶ στὸ ἄλλο ἡσυχὰ κοιμοῦνται τόσοι καὶ τόσοι, καὶ τίποτε πλεόν δὲν ταράσσει τὸν γλυκύν τους ὕπνον. Μακάριοι οἱ πεθαμένοι!

Ἦμην συγκινημένος· ὁ φίλος μου ἐμάντευσε τὴν σκέψιν μου, καὶ ποιητῆς αὐτός, θυμήθηκε τοῦ μακαρίτου Μαβίλη τοὺς στίχους:

Καλότυχοι οἱ νεκροί, ποῦ λησμονᾶνε
τὴν πίκρα τῆς ζωῆς· ὄντας βυθίσῃ
ὁ ἥλιος καὶ τὸ σούρουπο ἀκολουθήσῃ,
μὴν τοὺς κλαῖς, ὁ καῦμός σου ὄσος καὶ νᾶναι.

Ἄ! δὲν μπορεῖς, παρὰ νὰ κλαῖς τὸ δεῖλι;
τοὺς ζωντανούς τὰ μάτια σου ἄς θρηνησοῦν
θέλον, μὰ δὲ βολαῖ νὰ λημονήσουν.

Ἄλλὰ τώρα ἔμπρός μας προβάλλει μὲ μεγαλεῖον ἔκπαγλον τὸ νέον κτίριον, ποῦ ἔκτισεν ἡ Δημαρχία γιὰ νὰ στεγάσῃ τοὺς φθισικούς. Τί εἰρωνεία! Τὸ ἐπεσκέφθημεν· διώροφον μὲ δέκα δωμάτια καὶ δύο μεγάλας αἰθούσας· δὲν τὸ περιγράφω· πρέπει νὰ τὸ ἐπισκεφθῆ κανεὶς διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ αἰσθανθῆ ὅτι αἰσθάνομαι ὁσάκις τὸ ἀντικρύζω.

— Ξεύρεις; λέγω εἰς τὸν φίλον μου· ὁσάκις περὶσσω ἀπὸ πλησίον του, πάντοτε μία ἀνέκφραστος μελαγχολία σφίγγει τὴν καρδιά μου, ἓνας δὲ πόθος ἀνεκκλήτος μὲ βαυκαλίζει: Ἄχ! καὶ νὰ εἶχα χρήματα— καὶ δὲν χρειάζονται, ὡς ἔμαθον, πολλά· χίλια ἴσθαι μόνον ἀρκοῦν— ναί, ἄς εἶχα χρήματα, νὰ τ' ἀγοράσω καὶ νὰ τὸ χαρίσω εἰς τὸ ἔθνος μου! τί ὠραῖον ἄσυλον θὰ ἐγένετο διὰ μερικὰ ἀτυχή τῆς κοινωνικῆς βιοπάλης θύματα!

— Εἶθε νὰ σὲ ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἐκτελέσῃς τὸν ἁγίό σου αὐτὸν πόθο! ἀλλὰ δὲν μοῦ λέγετε, πῶς ὀνομάζεται τὸ μέρος αὐτό;

— Μαγευτικὸ Βουνάκι τὸ βάπτισεν ὁ ἔξυπνος ἐκμισθωτῆς του Σοφιανός, καὶ εἶνε πράγματι μαγεία νὰ τὸ βλέπῃς, νὰ ὁσφραίνεσαι τὸ ἄρωμά του καὶ νὰ κάθεται κάτω ἀπὸ τὰς σκιαδάς του.

— Θέλετε νὰ καθήσωμεν ὀλίγον; Πόσον εὐμορφα εἶνε! Ἐδῶ χορταίνεις ἀπὸ τὸν καθαρόν καὶ δροσερόν ἀέρα καὶ τὴν ζωογόνον αὔραν τῆς θαλάσσης· μεθ' ἡ ψυχὴ σου μὲ τοῦ βουνοῦ τὰ ἀρώματα καὶ τῆς φύσεως τὴν ἀπαραμίλλη εὐμορφία.

— Βέβαια· διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ κάθε ἡμέραν ἔρχομαι ἐδῶ καὶ ἀναπαύομαι καὶ νανουρίζομαι θεραπευτικά, μὲ τὸν ψίδυρον τοῦ δάσους, τὴν ἰαματικὴν θαλπωρὴν τοῦ ἡλίου, τὴν γλυκὺφθογγον μολπὴν τῶν πουλιῶν καὶ τὸν χαϊδευτικὸν φλοῖσβον, καὶ λούομαι οὕτω εἰς τὸ λουτρὸν τῆς εὐωδίας, τῆς δρόσου καὶ τῶν ἀκτίνων. Ἐδῶ, φίλε μου, τὸ κῦμα καὶ ὁ ἀήρ, τὸ φῶς καὶ τὰ χρώματα ἔστησαν τὸ πανηγυρὶ των.

— Μὰ ξεύρετε πῶς εἶσθε εὐτυχῆς; Βλέπετε ὅτι κάθε κακὸν ἔχει καὶ τὴν καλὴν του ὄψιν· ἐδῶ θὰ εὔρετε τὴν ὑγίαν σας καὶ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς σας.

— Εὐτυχῆς; ὄχι, διόλου, ἀλλὰ ἡρεμος μάλιστα. Ἐξητλημένος τὸ σῶμα ἀπὸ τοὺς περιορισμούς τῆς πόλεως καὶ τοὺς τόσους καθημερινούς κόπους, ἀποκαμωμένος τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοὺς ἠθικούς ἀγῶνας, εἰς σκληρὰς στιγμὰς ἐνοστάλγουν τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον θὰ περιέθαλπε τὸ σῶμά μου καὶ θὰ ἐξωγόνει τὴν ψυχὴν μου. Ἐδῶ λησμονῶ... καὶ αἰσθάνομαι βαθεῖα τὸ θέλητρον τῆς ζωῆς· ὕστερον ἀπὸ τὴν βαρεῖα ἐκείνην ἀτμόσφαιραν καὶ τὸν ἀνώμαλον δρόμον, ἀπολαμβάνω τώρα δικαιοματικῶς μὲ ἡρεμον πνεῦμα τὴν γαλήνην τῆς συνειδήσεως καὶ διαγράφω διὰ τῆς φαντασίας μου τὸν ὑπόλοιπον τῆς δράσεώς μου δρόμον, πρὸς τὸν ὁποῖον θὰ μὲ ὀδηγήσῃ ἡ προνοητικὴ τοῦ Πλάστου μου χεῖρ. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τώρα τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος καὶ τὰς ἐλπίδας περὶ τοῦ μέλλοντος, καὶ ἄς θαυμάσωμεν, ὅσον δυνάμεθα, τὴν πλάσιν τὴν ὠραίαν καὶ ἄς κορσεσθῶμεν ἀπ' αὐτήν.

— Ἔτσι βέβαια δὲν ἀπορῶ διόλου πῶς μόνος ὄλην τὴν ἡμέραν ἐδῶ δὲν στενοχωρεῖσθε.

— Νὰ στενοχωρηθῶ; ἀδύνατον· ἐδῶ εἰς τὴν

ἐξοχὴν ὑπάρχουν τόσαι καὶ τόσαι ἀγναὶ ἀπολαύσεις, τὰς ὁποίας οὐδὲ νὰ φαντασθῶμεν δυνάμεθα εἰς τὰς πόλεις. Ἡ φύσις εἶνε τὸ μέγαλον βιβλίον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐγὼ ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους φυλλομετρῶ τὸ θεῖκόν αὐτὸ βιβλίον. Ἄλλ' ἔχω καὶ ἄλλο μέσον, μὲ τὸ ὁποῖον, ἂν θέλω, δύναμαι νὰ συνομιλῶ μὲ τοὺς σοφοὺς καὶ ἐπιστήμονας, μὲ τοὺς βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορας, μὲ τοὺς μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς τῆς γῆς, ἢ νὰ συναναστρέφωμαι μὲ τοὺς δασκάλους καὶ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ μὲ ὄλους ἐκείνους τοὺς ἀθανάτους προμάχους αὐτῆς, οἱ ὁποῖοι καὶ μὲ τοὺς λόγους καὶ μὲ τὰ ἔργα, καὶ μὲ τὸ αἷμα τῶν ἀκόμη αὐτό, ἐδόξασαν καὶ ἐλάμπρυναν καὶ ἐμεγάλυναν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν μας. Ἐννοεῖς δὲ κάλλιστα, ὅτι τὸ μαγικὸ αὐτὸ μέσον εἶνε τὰ βιβλία μου, αὐτοὶ οἱ ἀχώριστοι μου φίλοι εἰς τὴν χαρὰν καὶ εἰς τὴν λύπην, εἰς τὴν εὐτυχίαν καὶ εἰς τὴν δυστυχίαν μου. «Καὶ οἱ φίλοι αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκην πολλῶν περιποιήσεων καὶ θωπειῶν. Εἶνε πρόθυμοι πάντοτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, τοὺς προσκαλῶ ἢ τοὺς ἀποπέμπω ὅπου καὶ ὁπότεν θελήσω· ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς μοῦ διηγοῦνται ἱστορίας περασμένων χρόνων ἢ μοῦ ξεσκεπάζουν τὰ μυστήρια τῆς φύσεως· μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς μὲ διδάσκουν τὸν τρόπον νὰ ζῶ καλῶς ἢ νὰ ἀποθνήσκω ἡσύχως· ἄλλοι διασκεδάζουν τὰς μερίμνας μου μὲ τοὺς χαριεντισμούς των ἢ εὐφραίνουν τὸ πνεῦμά μου διὰ τῆς ποικιλίας. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι, ποῦ δυναμώνουν τὴν ψυχὴν μου εἰς τὰς δυστυχίας καὶ τὰς θλίψεις, ἢ περιορίζουν, τὰς ἐπιθυμίας μου, καὶ τὸ καλλίτερον ὅλων, πρὸς ἀνταμοιβὴν ὅλων αὐτῶν τῶν εὐεργετῶν, δὲν ἀπαιτοῦν ἄλλο ἀπὸ ἐμέ, παρὰ μικρὸν μόνον χώρον εἰς τὸ δωμάτιόν μου διὰ νὰ μένουν ἐκεῖ ἀσφαλεῖς καὶ ἡσυχαι». Ἐὰν δὲ εἶναι ἀληθὲς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶπε κάποιος ἐτοιμαζόμενος διὰ τὴν ἐξοχὴν: ὅτι διὰ τὴν πραγματοποιήσιν ὄνειρον εὐτυχίας εἰς μοναξίαν εἶχεν ἀνάγκην τριῶν μόνον πραγμάτων: α' τοῦ Θεοῦ, β' ἐνὸς φίλου καὶ γ' βιβλίων, μὰ τὴν ἀλήθειαν εἰς ἐμὲ πραγματοποιεῖται αὐτὸ τὸ ὄνειρον τῆς εὐτυχίας, ἀφοῦ καὶ τὸν Θεὸν ἔχω εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν μου, καὶ βιβλία, χάριτι Θεοῦ, δὲν λείπουν, καὶ φίλον ἔχω σὲ καὶ ἄλλον ἐλπίζω πάλιν μετὰ σέ, ὅταν ἡ σκληρὰ ἀνάγκη τῆς ζωῆς μὲ στερήσῃ τῆς καλῆς συντροφιάς σου. Ἄς εἶνε εὐλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἐλα, φίλε μου, νὰ βάλωμεν κάτω τὰ γόνατά μας καὶ ἄς κάμωμεν μαζὺ τὴν προσευχὴν μας: «Ὀυράνιε Πάτερ, Σ' εὐχαριστοῦμεν πολὺ, πολὺ, πολὺ· δέξαι τὰ δάκρυά μας ὡς φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης μας. Κυβέρνα τὸ σκάφος μας ὅπως Σὺ θέλεις. Μαζὶ Σου καὶ ἡ ἄβυσσος εἶνε παράδεισος. Μακρὰν Σοῦ καὶ ὁ ὄρμος εἶνε τρικυμία. Μὴ τὸ ἐμόν, ἀλλὰ τὸ Σόν, Πάτερ, γενέσθω». — Ἀμήν.

Χάλκη.

† Ὁ π. Μ. Πρωτοσύγκελλος ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

ΣΠΥΡΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ - ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ

Γαλατᾶ, Ὁμὲρ Ἀμπήτ, 11.

ΠΑΡΑΓΝΩΡΙΣΙΣ

Τὴν παρέσυρε μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ κήπου, τὴν ἔβαλεν εἰς ἓν καναπεδάκι, τὸ ὁποῖον ἐσκιάζετο ἀπὸ πυκνόφυλλον δένδρον, ἐκάθησε καὶ αὐτὸς πλησίον τῆς, χωρὶς δὲ ν’ ἀφήσῃ τὰ χεῖρα τῆς ἀπὸ τὰ ἰδικά του, ἤρχισε νὰ τῆς ἐξομολογῆται :

— Ἀγαπητή μου Εὐθαλία, ἔχω πολλὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς σέ. Εἴμεθα τόσον παλαιοὶ φίλοι! Ἐνθυμῆσαι ἀκόμη, ὅταν μικροί, παιδιὰ τότε, ἐπαίζομεν καὶ ἐμεγαλώσαμεν μαζί; Λοιπὸν θὰ κρατήσῃς τὸ μυστικόν μου;

— Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι.
— Λοιπὸν, ἰδοῦ, ἀγαπῶ... Εἶναι ὠραία, ὅσον ὀλίγαι ξανθαί, ἔχει μεγάλα γαλανὰ μάτια, εἶναι εὐγενής, πνευματώδης, φαιδρά..
— Μὴ φωνάζῃς, θὰ μᾶς ἀκούσουν!

— Εἶμαι ἐρωτευμένος μαζί τῆς μέχρι τρέλλας· κατ’ ἀρχὰς δὲν τὸ ἐπίστευον, ἀλλὰ ἀπὸ μὴνὸς ὑποφέρω.

Κατ’ ἀρχὰς ἡ Εὐθαλία, εἰκοσαετίας ξανθὴ καλλονή, ἐνόμισεν, ὅτι δι’ αὐτὴν ὀμιλεῖ ὁ παιδικὸς τῆς φίλος Νικόλαος, ἀλλὰ κατόπιν ἐνόησε τὴν ἀπάτην τῆς. Καὶ ὅμως ἡ Εὐθαλία ἠγάπα τὸν Νικόλαον. Ἀνετράφη σχεδὸν μαζί του, γείτονες εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἑπαυλίν των, καὶ μέσα εἰς τὴν καρδίαν τῆς εἶχε γεννηθῆ εἰς μέγας ἔρωτος, τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν εἶχε τολμήσει νὰ ἐκδηλώσῃ. Ἀλλὰ τώρα, ὅτε ἀντελήφθη, ὅτι ὁ Νικόλαος ἀγαπᾷ ἄλλην, κάτι ἠσθάνθη ἡ καρδίαν τῆς. Ἐν τούτοις ἐν μειδίαμα ἠνθῆσεν εἰς τὰ χεῖλη τῆς καὶ ἠρώτησε :

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας σου;

— Διονυσία!
— Πῶς; ἡ Διονυσία Βιρβίλη τῆς γειτονικῆς ἑπαύλεως;
— Ἐκπλήττεσαι;
— Ὅπως διόλου· εἶναι μία πολὺ κομψὴ νέα, ἀλλ’ ἡ οἰκογένειά τῆς μόλις ἦλθε πρὸ ἐνὸς μὴνὸς ἐδῶ· εἶμαι βεβαία, ὅτι δὲν τὴν συνήνησες περισσότερο ἀπὸ τρεῖς-τέσσαρας φορὰς καὶ δὲν φαντάζομαι, ὅτι τόσον ὀλίγον σοῦ ἤρχεσε διὰ νὰ καταφλεγῆς ἀπὸ τὸν ἔρωτά τῆς.

— Καὶ μ’ ὄλα ταῦτα τόσον ὀλίγος χρόνος μ’ ἤρχεσε.

— Τὰ συγχαρητήριά μου, Νικόλαε, εἶσαι ἄνθρωπος με ταχείας ἀποφάσεις.

Ἐσηκώθη. Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἐξομολόγησις εἶχε τελειώσει, ἀλλ’ ὁ Νικόλαος τὴν ἐκράτησεν.

— Ἐχεις τίποτε νὰ μοῦ εἰπῆς ἀκόμη;
— Μάλιστα! ἀγαπῶ, ἀγαπῶ πολὺ, ἀλλ’ εἶμαι ἀνήσυχος, διότι δὲν γνωρίζω ἂν ἀγαπῶμαι.

— Νομίζεις, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ μάθῃς;

— Μὴ μ’ ἐμπαίξῃς· εἰς τὸ σημεῖον ποῦ εὐρίσκομαι, πρέπει νὰ γνωρίζω ἂν εἴμπορῶ νὰ ἔχω κάποιαν ἐλπίδα ἀποδοχῆς ἀπὸ τὴν Διονυσίαν καὶ τὴν οἰκογένειάν τῆς.

— Μάθε το ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς Διονυσίας.

— Ἡ γνώμη του ἴσως δὲν εἶναι σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην τῆς κόρης του· ἤθελα νὰ

μάθω τὴν ἰδέαν τῆς Διονυσίας κατ’ ἀρχὰς. Καὶ ἐπειδὴ φοβοῦμαι, ἐσκέφθην σέ.

— Ἐμέ!

— Μάλιστα· μία κόρη εἴμπορεῖ νὰ ὀμιλήσῃ ἐλευθέρως πρὸς μίαν ἄλλην· ὀμίλησέ τῆς δι’ ἐμὲ καὶ προσπάθησε νὰ ἐννοήσῃς τὴν καρδίαν τῆς. Ἄν μάλιστα ἀντιληφθῆς, ὅτι μὲ συμπαθεῖ, μὴ διστάσῃς, ζήτησε ἐκ μέρους μου τὴν χεῖρά τῆς...

— Ὅστε θέλεις...

— Τί πειράζει, μήπως δὲν εἴμεθα παιδικοὶ φίλοι! Λοιπὸν, Εὐθαλία μου, ξεύρεις πόσον σὲ ἀγαπῶ· ἀλλὰ θὰ σ’ ἀγαπήσω περισσότερο ἀκόμη, ἂν μοῦ κάμῃς τὴν χάριν αὐτὴν.

Ἡ νεάνις εἶχε κλίνει τὴν κεφαλὴν· ὁ Νικόλαος δὲν ἔβλεπε τὴν ἔκφρασίν τῆς, ἀλλὰ μόνον τὰς παρειάς τῆς, αἱ ὁποῖαι εἶχον γίνεαι κατακόκκινοι.

— Λοιπὸν σύμφωνοι.

— Ναί, σύμφωνοι, ἀπήντησεν ἡ κόρη καὶ ἔχωρίσθησαν.

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο. Ὁ Νικόλαος δὲν κατώρθωνε νὰ συναντήσῃ μόνην τὴν Εὐθαλίαν διὰ νὰ μάθῃ τὴν γνώμην τῆς Διονυσίας. Μόνον κατὰ τοὺς οἰκογενειακοὺς περιπάτους, ὅταν οἱ δύο νέοι ἀπεμακρύνοντο κάπως ἀπὸ τοὺς οἰκίους των, ὁ Νικόλαος δὲν παρέλειπε νὰ ἐρωτήσῃ :

— Λοιπὸν;
— Τίποτε ὀρισμένον.
— Μήπως ἀγαπᾷ κανένα ἄλλον;
— Ὅχι.
— Εἴμπορῶ λοιπὸν νὰ ἐλπίζω;
— Ναί, ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν ἀγαπᾷ.

Ἡ φωνὴ τῆς κόρης ἔτρεψε, τὰ πόδια τῆς ἐκλονίζοντο· ἐν τούτοις ὁ Νικόλαος δὲν τὸ ἀντελήφθη.

Καὶ ἄλλαι ἡμέραι παρήλθον· ἡ Εὐθαλία οὐδὲν ὀρισμένον ἐκόμιζεν εἰς τὸν Νικόλαον. Ὁ νέος σπεύδει νὰ τὴν συναντήσῃ.

— Εὐθαλία, τῆς λέγει, ἀφοῦ τίποτε ὀριστικὸν δὲν μοῦ λέγεις, θὰ ζητήσω νὰ τὸ μάθω ἀπὸ τὴν ἰδίαν. Κάμε μου τὴν τελευταίαν χάριν, τῆς ἔγραψα αὐτὸ τὸ μικρὸ γράμμα. Τῆς ζητῶ μίαν συνέντευξιν τὴν νύκτα εἰς τὴν νοτιανὴν γωνίαν τοῦ κήπου· ἂν συγκατατεθῆ νὰ ἔλθῃ, θὰ μάθω ὅτι μ’ ἀγαπᾷ.

— Καὶ πῶς θὰ τὸ κάμω; αὐτὸ εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὸν χαρακτῆρά μου.

— Ὅχι, ὄχι, θὰ τὸ κάμῃς, εἶσαι φίλη μου καὶ μ’ ἀγαπᾷς.

Ἡ Εὐθαλία ἐκινήθη, ἐπῆρε τὸ γράμμα ποῦ τῆς ἔδωσε διὰ τὴν Διονυσίαν ὁ νέος καὶ ἀπεμακρύνθη. Ἡ συνέντευξις εἶχεν ὀρισθῆ τὴν δεκάτην νυκτερινὴν ὥραν τῆς ἐπομένης. Ὁ Νικόλαος πολὺ ἐνωρὶς ἀκόμη εὐρίσκειτο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἡ γωνία, ἐφλέγετο, ἀνησύχει, ἐταράσσετο, ἀνέμεινε. Ἀλλὰ μάτην εἶχε περάσει καὶ ἡ ἐνδεκάτη καὶ ὁμοῦς ἡ Διονυσία δὲν ἐφαίνετο.

Καταβεβλημένος, ἐξηντημένος, πυρέσσων καὶ ἀπληπισμένος ὁ Νικόλαος ἐπέστρεψε. Διήρχετο πρὸ τοῦ κήπου τῆς Εὐθαλίας καὶ κάτι τὸν παρώρμησε νὰ σταματήσῃ ἐκεῖ· ἔθεσε τὸ πρόσωπον παρὰ τὰς κιγκλίδας καὶ παρετήρει.

Ἀφῆνης μία σκιὰ προβάλλει ἀπὸ ἐν δένδρον καὶ πλησιάζει.

— Εὐθαλία!

— Ἐρχομαι.

— Πῶς ἐδῶ; τί περιμένεις;

— Περιμένω σέ, Νικόλαε.

— Πῶς; εἰξεύρεις λοιπὸν, ὅτι ἡ Διονυσία δὲν θὰ ἤρχετο;

— Ναί, μοῦ τὸ εἶπε. Δὲν σ’ ἀγαπᾷ.

— Εἶμαι πολὺ δυστυχῆς, ἀπήντησεν ὁ νέος, δὲν ἔχω κανένα νὰ με παρηγορήσῃ.

— Καὶ ἐγώ, τοῦ ἀπήντησε, δὲν εἶμαι ἐδῶ; Δὲν εἶμαι φίλη σου αἰωνία; Ἄ! ἀχάριστε φίλε. Δὲν ἐνόησες ἀκόμη, ὅτι σ’ ἀγαπῶ, διὸ σ’ ἀγαπῶ καθὼς θέλεις ν’ ἀγαπᾷσαι;

Δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ διὰ μέσου τῶν κιγκλίδων ἔλαβε τὸ χεῖρ τῆς Εὐθαλίας καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του. Τὸ πᾶν διεφωτίζετο πλέον. Ἐνόησε τὴν ἀπάτην του νὰ ζητῆ ἄλλοῦ τὴν τρυφερότητα, ἡ ὁποῖα τοῦ προσεφέρετο τόσον πλησίον του. Καὶ ἐστéναξε.

— Συγγνώμην, Εὐθαλία, συγγνώμην, παρεγνώρισα, ἤμην τυφλὸς καὶ ἐθεραπεύθην. Σὺ εἶσαι ὁ ἄγγελος ποῦ ζητῶ, σὺ ἡ ὠραία τρυφερότης...

— Πῶς; λοιπὸν μ’ ἀγαπᾷς;

— Ὅπως ἀρμόζει ν’ ἀγαπᾷ κανεὶς τὴν μνηστῆν του.

Εἷς κλάδος αἰγοκλήματος ἔπεσε μέχρι τῶν νέων καὶ περιεπλάκη εἰς τὰς συνηνωμένας χεῖράς των. Αὐτὸς ἀπετέλεσε τοὺς δακτυλίους τῶν ἀρραβῶνων των.

R. LAMOTTE

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

ΕΦΘΑΣΑΝ

ΕΑΡ

Προτιμᾶτε τὰ Καταστήματά μας.

Θὰ ἐνδύεσθε πάντοτε καλλίτερα

ΕΙΣ ΤΟΥ ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ

ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΙΣΜΟΣ

'Αγαπητά μου,

'Επαναλαμβάνω την ιδέαν, ποῦ εἶχα διατυπώσει εἰς τὴν προηγουμένην ἐπιστολήν μου, ὅτι αἱ σουφραζέτται, ζητοῦσαι νὰ λάβωσι θέσιν μεταξύ τῶν ἀνδρῶν, τὸ κάμνουν, διότι ποθοῦν νὰ γνωρίσουν τὰς συγκινήσεις μιᾶς ζωῆς, ποῦ δὲν ταῖς δίδεται εὐκαιρία νὰ γνωρίσουν. Καὶ μάλιστα φρονῶ, ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν κατώρθωσαν αἱ τιμωρία, αἱ φυλακίσεις, αἱ ἐξορία, τὰς ὁποίας αἱ ἀρχαὶ ἔθεσαν ἐναντίον των, θὰ τὸ κατώρθωνε κάτι ἄλλο ἀπλούστερον: ἡ ἄδεια δηλαδὴ νὰ συμμετάσχωσιν εἰς τὸν ἀνδρικὸν βίον, καὶ μάλιστα, ἂν ἦτο τοῦτο δυνατόν, ἡ ἄδεια νὰ ἀντικαταστήσωσιν εἰς ὅλα τοὺς ἀνδρας. Δὲν θὰ παρήρχετο τότε πολὺς καιρὸς, μῆνες μόνον, καὶ θὰ ἐβλέπομεν μεταξύ τῶν γυναικῶν νὰ διοργανώνεται ἐν ρεῦμα νέον, τὸ ὁποῖον μὲ φωνάς, μὲ κατάρτας, μὲ ἀναθεματισμοὺς θὰ ἐζήτηι τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν γυναικῶν ἀπὸ τὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα μόναι των ἐζήτησαν καὶ μόναι των ἔλαβον.

'Ἡ γυνὴ ἔχει δημιουργηθῆ διὰ τὸν ρόλον της καὶ ὁ ρόλος της αὐτὸς εἶναι νὰ συμπληρώνη τὸν ἄνδρα. Ἄν ἠδύνατο πάντοτε νὰ τὸν ἀντικαθίστα, τότε θὰ εἶχε τὰς ἰδίας πρὸς αὐτὸν ἰκανότητας καὶ κλίσεις. Ἄλλὰ τότε θὰ ἦτο ἀντίπαλός του, ἐνῶ τὰ πάντα μᾶς δηλώνουσι, ὅτι εἶναι σύντροφός του καὶ τότε ζῆ κανονικῶς, ὅταν ζῆ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀνδρός. Ζητεῖ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ; ἐκφεύγει τοῦ κύκλου της, παύει νὰ εἶναι σύζυγος, μήτηρ, γυνή. Καὶ πρὸ παντὸς νὰ εἶναι γυνὴ ζητεῖ ἡ φύσις καὶ ἡ κοινωνία.

Εὐτυχῶς εἰς τὴν χώραν μας τὸ γυναικεῖον αὐτὸ ζήτημα δὲν μᾶς ἀπασχολεῖ καὶ τοιοῦτοτρόπως κατ' αὐτὸ τούλάχιστον ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ καυχηθῶμεν ἀπέναντι τῶν Εὐρωπαίων, ὅτι εἴμεθα περισσότερο προηγμένοι εἰς τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν κρίσιν περὶ τῆς θέσεώς μας.

Μὲ πολλὰ φιλιά.

'Αθηναῖς Ρ.

ΠΩΣ ΑΝΑΤΡΕΦΟΜΕΝ

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΜΑΣ

'Υπάρχει μία ἀρκετὴ μεγάλη διαφορὰ μεταξύ τοῦ «πῶς πρέπει ν' ανατρέφωμεν τὰ κορίτσια μας» καὶ πῶς τ' ανατρέφωμεν πραγματικῶς.

Σοφὸς κοινωνιολόγος ἀπονέμει τὴν φροντίδα τῆς ἀνατροφῆς τῶν κοριτσιῶν εἰς τὰς μητέρας ἀποκλειστικῶς καὶ εἰς αὐτὰς ἀποτεινόμενος λέγει:

1] Διδάξατε τὰς ἀρχὰς τῆς θρησκείας εἰς τὰ κορίτσια σας ὄχι τόσο διὰ τῆς πρακτικῆς ἐξασκήσεως τῶν τύπων τῆς λατρείας, ὅσον διὰ τῶν πράξεων ἐν τῇ ζωῇ.

2] Ἀναπτύξατε εἰς τὸ κορίτσι σας τὴν συνειδησίν του, ὥστε νὰ εἶναι αὐστηρὰ καὶ λεπτή, διὰ νὰ εἰμπορῆ νὰ εἶναι ὁ καλλιτέρας κριτῆς ἐαυτῆς, χωρὶς νὰ λαμβάνη ἀνάγκην νὰ προστρέχη εἰς τὰς συμβουλάς τοῦ τυχόντος.

3] Ἀπονέμετε μεγάλην σπουδαιότητα εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων των, ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ μικροτέρου καθήκοντος μέχρι τοῦ σπουδαιότερου καὶ δάσατε νὰ ἐννοήσουν εἰς τὰ κορίτσια σας, ὅτι κάθε ἐργασία, ἀπὸ τῆς χονδροτέρας μέχρι τῆς λεπτοτέρας, περιβάλλεται διὰ φωτεινῆς μεγαλοπρεπειας.

4] Διδάξατέ τα νὰ μισοῦν τὸ ψεῦδος, ν' ἀγαποῦν τὴν ἀλήθειαν, ὅσον δῆποτε πικρὰ καὶ ἂν εἶναι, νὰ σκέπτονται, ἀλλ' ὄχι νὰ βυσοδομοῦν, νὰ παραδίδωνται μὲν εἰς τὰς εὐγενεῖς ὁρμάς, ἀλλὰ καὶ νὰ κυριαρχῶσι μετ' ἐνεργητικότητος τὸ τυφλὸν καὶ ἐγωιστικὸν ἐνστικτον.

5] Μάθετέ τας νὰ εἶναι καλαὶ διὰ νὰ εἶναι εὐτυχεῖς, νὰ εἶναι εὐχάριστοι καὶ χαριτωμένοι, ὄχι ἐκ ματαιοφροσύνης, ἀλλὰ διὰ νὰ καταστήσουν πολυτιμώτερον τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον παρέχουσι, διὰ νὰ ὑψώσωσιν εὐκολώτερον πρὸς τὸ ἰδανικὸν τὰς ψυχὰς, αἱ ὁποῖαι τὰς πλησιάζουσι καὶ αἰτινες ὑφίστανται τὸ θέλημα τῆς ψυχῆς τῶν κοριτσιῶν μας.

6] Διδάξατέ τας νὰ ἀγαπῶσι τὴν ἀπλότητα, τὴν δραστηριότητα, τὴν ὑγιᾶ καὶ λιτοδίαιτον ζωὴν.

7] Βοηθήσατε τὰς κλίσεις τῶν κοριτσιῶν σας, ἀλλὰ μὴ τὰς ἀφήσετε νὰ οἰκοδομήσωσι τὰ ὄνειρα τοῦ μέλλοντός των ἐπὶ μόνῃς τῆς εὐδραύστου βάσεως τοῦ ἔρωτος.

Αὐτὰ συνιστᾷ εἰς τὰς μητέρας ὁ σοφὸς αὐτὸς κοινωνιολόγος. Ἄλλὰ νομίζω, ὅτι ἂν ἡ νεαρὰ ἀναγνώστρια τῶν γραμμῶν αὐτῶν δὲν ἠτύχησε νὰ τ' ἀκούσῃ καὶ νὰ τὰ διδαχθῇ ἀπὸ τὴν μητέρα της, εἰμπορεῖ ἢ ἰδίᾳ, μὲ λίγην καλὴν θέλησιν, νὰ τὰ ἐφαρμόζῃ καὶ θὰ ἴδη κατόπιν πόσον θὰ τὴν ὠφελήσουν αἱ συμβουλαὶ αὐταί.

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

'Ἡ ἐποχὴ των πλησιάζει. Καλὸν εἶναι νὰ εἴπωμεν μερικὰ σχετικῶς μὲ τὴν ὑγιεινὴν των.

Δὲν πρέπει ν' ἀρχίσῃ τις τὰ θαλάσσια λουτρά τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἢ τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξεως εἰς τὴν λουτρόπολιν, μάλιστα μετὰ μακρὸν καὶ κουραστικὸν ταξίδιον. Ἄλλως τε, πρέπει νὰ ἐπέλθῃ κάποια μεταβολὴ διαίτης. Οὕτω περιορισμὸς τῆς τροφῆς καὶ τῆς χρήσεως τοῦ οἴνου καὶ τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. Ἡ καλλιτέρα ὥρα διὰ τὸ μπάνιο, εἶναι ὅταν ἡ θάλασσα εἶναι γαληνιαία. Μὴ εἰσέρχεσθε εἰς αὐτήν, εἰμὴ μετὰ τελείαν χώνευσιν, ἤτοι τρεῖς ὥρας τούλάχιστον μετὰ τὸ γεῦμά σας. Ἐπίσης εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ κάμῃ θαλάσσιον λουτρὸν ὅταν τις εἶναι τεταραγμένος, ὅταν ὑποφέρῃ ἀπὸ ὄξειαν ἢ χρονίαν νόσον καὶ μετὰ νύκτα ἀϋπνίας, καθὼς καὶ

μετὰ κόπον. Ἄλλὰ καὶ ἐν ταύτῳ δὲν πρέπει νὰ ἐξέρχεται τις ἀπὸ τὴν τελείαν ἀναπαυσιν διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐκδύεσθε βραδέως καὶ προσπαθήσατε τὸ σῶμά σας νὰ ἔχη ἀρκετὴν θερμότητα διὰ νὰ ἀνδέξῃ εἰς τὴν μικρὰν θερμοκρασίαν τῆς θαλάσσης. Αἱ λεπταὶ κυρίαὶ καὶ τὰ παιδιὰ, ὅσαι ἔχουσι τὰ πόδια ὑγρὰ ἢ κρύα, καλὸν εἶναι νὰ βαδίζωσι γυμνόποδες ἐπὶ τῆς ἄμμου διὰ νὰ θερμάνουν τὰ ἄκρα των. Διὰ τοὺς ὁργανισμοὺς αὐτοὺς συνιστᾶται ὀλίγος οἶνος Μαλάκας, προτοῦ ριφθῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν.

Βυθίζεσθε ταχύτατα καὶ ὄχι βαθμηδὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Μὴ παρατείνετε δὲ τὴν διαμονὴν σας εἰς τὸ ὕδωρ, ἐκτὸς ἂν αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτὸν σας ἰσχυρὸν πρὸς τοῦτο.

Ἐξερχόμενοι τοῦ μπάνιου τριφθῆτε καλῶς μὲ ξηρὰ μάρτα καὶ βυθίσατε τὰ πόδια σας εἰς θερμὸν ὕδωρ ἐπὶ τινὰς στιγμάς. Περίπατος ἢ ἀσκήσις ἐν ὑπαίθρῳ εἶναι λίαν ἀναγκαῖα μετὰ τὸ θαλάσσιον λουτρὸν.

Ὅσον διὰ τὰ παιδιὰ, εἶναι ἐπικίνδυνον ν' ἀρχίσουν θαλάσσια λουτρά προτοῦ συμπληρώσουν διητὴ ἡλικίαν.

Η ΜΥΤΗ

Θέλετε σήμερον νὰ ὀμιλήσωμεν διὰ τὴν μύτην μας; Ὑπάρχουν μύται μακραὶ, ἐνδειξίς φύσεως εὐθείας καὶ ἐντίμου. Ὑπάρχουν μύται γρυπαὶ καὶ κυρταὶ, καθὼς τὸ ράμφος τοῦ ἀετοῦ· αὐταὶ εἶναι ἐμβλημα τῆς πνευματικῆς ἰσχύος· ἀλλὰ μύται πάλιν εἶναι ἀνεστραμμένοι καὶ αὐταὶ δεικνύουν φύσιν φαιδρὰν καὶ εὐθυμον. Δὲν ἀναφέρω τὰς κολοβάς καὶ σιμάς, αἱ ὁποῖαι εἶναι σημεῖον μετρίου πνεύματος καὶ δυστρόπου χαρακτήρος.

Μ' ἓνα λόγον ἡ μύτη συντελεῖ εἰς τὴν ὠραιότητα τοῦ προσώπου ἢ, πολλακίς, τὴν καταστρέφει. Ἄν δὲν δυνάμεθα λοιπὸν ν' ἀλλάζωμεν τὸ σχῆμά της, εἰμποροῦμεν ὅμως νὰ τὴν ἀπαλλάξωμεν ἀπὸ κάθε τι, τὸ ὁποῖον τὴν ἀσχημίζει. Ἐν ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ τὰ μικρὰ μαῦρα στίγματα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζονται συνήθως ἐπάνω εἰς τὰ πτερύγια τῆς ρινός. Εὐκολώτατα εἰμποροῦμεν ν' ἀπαλλαγῶμεν ἐξ αὐτῶν. Ἀλείψατε τὴν μύτην μὲ τὸ ἐξῆς μίγμα: πρασίνου σάπωνος 25 γραμμάρια, ἀλκοὸλ 90 βαθμῶν 45 γραμμάρια. Ἀφήσατε τὸ μίγμα ἐπὶ τῆς ρινός ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐπαύριον πιέσετε διὰ τῶν δακτύλων κάθε μαῦρον στίγμα τῆς ρινός καὶ θὰ ἴδητε ὅτι πολὺ εὐκόλως θὰ ἐξαχθῇ ἐξ αὐτῆς ἐν εἶδει σκώληκος ἢ ὕλη, ἢ ὁποῖα ἐγέμιζε τοὺς πόρους.

ΙΑΝΘΗ

➡ Ἡ μόνη ⬅

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

δμογενῆς κυρία ὁδοντοῖατρος

MARIA K. ΓΑΒΡΙΗΛ

Μεγάλῃ ὁδὸς Πέραν, 204, Ἀζαριᾶν χάν, 2, ἐναντι τοῦ Λυκείου τοῦ Γαλατᾶ Σεραγίου.

(συνέχεια ἀπὸ σελ 761)

Ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ

πρὸς τὸν Πανάγιον Τάφον.

Ἐφθάσαμεν! Εἶναι μεσημβρία ἀκριβῶς τῆς Μεγάλης Τετάρτης, ὅτε ἡ σιδηροδρομικὴ ὁλκὴ, ἀσφυκτικῶς πεπληρωμένη προσκυνητῶν, σταματᾷ. Τὸ ταξίδιον ἐτελείωσεν αἰσιῶς· εὐρισκόμεθα εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν, πρὸς τὴν ἀπὸ ἐννεαήμερου κατευθυνόμεθα.

Ἄλλὰ κυρίως δὲν ἔχομεν φθάσει εἰσέτι. Ὁ σταθμὸς τοῦ σιδηροδρόμου, ὅστις εὐρίσκειται εἰς ὕψος ὑπὲρ 750 μέτρων ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, εἶναι κυρίως ἐκτὸς τῆς ἀρχαίας πόλεως, τῆς ὁποίας τὰ ὅρια σαφῶς καθορίζουσι τὰ μέχρι τῆς σήμερον περιβάλλοντα τὴν Ἁγίαν Πόλιν ἀρχαῖα, πλὴν καλῶς διατηρούμενα, ὑψηλὰ τεῖχη. Ἐν τούτοις καὶ ἐκτὸς τῶν τειχῶν, ἀριστερόθεν τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, εὐρίσκονται πυκνοὶ συνοικισμοί, τινὲς τῶν ὁποίων μάλιστα καὶ κομποί, αὐτόχρονα εὐρωπαϊκοί, ὡς ἡ συνοικία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀμίλου, ἡ Γερμανικὴ καὶ περαιτέρω ἡ Ἑβραϊκὴ συνοικία, παρὰ τὴν ἐξωτερικὴν δὲ πλευρὰν τῶν τειχῶν τὰ κτήματα τοῦ Παναγίου Τάφου μετὰ μακρᾶς σειρᾶς καταστημάτων καὶ ἐναντι αὐτῶν τὰ προξενεῖα, αἱ τράπεζαι, τὰ ταχυδρομεῖα.

Ἀντιπροσωπεῖα πατριαρχικῆ ὑποδέχεται τοὺς ἐπισημοτέρους τῶν προσκυνητῶν ἐν τῷ σταθμῷ, ἐπὶ τούτῳ δὲ τεταγμένοι καλόγηροι ἀδροφρόνως διευκολύνουσιν αὐτοὺς περὶ τὴν διεκπεραίωσιν τῶν ἀποσκευῶν των.

Εἰς τὸν σταθμὸν μᾶς ἀναμένουσιν ἄμαξαι, αἵτινες καὶ ἀκολουθοῦσι τὴν εὐρείαν λεωφόρον, ἣτις εἶναι ἐπὶ ἀνωμάλου ἐδάφους καὶ κονιορτώδης, μᾶς ἀφίνουσι μετὰ δεκάλεπτον παρὰ τὴν Πύλιν Δαυὶδ.

Εἶναι ἱστορικὴ πύλη ἡ φέρουσα τὸ ὄνομα τοῦ Προφητὰνακτος. Ὑψηλὴ, μεγαλοπρεπὴς, μὲ τὸ χρῶμα, τὸ ὁποῖον ἐπιθέτει ὁ χρόνος εἰς τὰ αἰωνόβια μνημεῖα, ὑποδέχεται τοὺς προσκυνητάς. Καὶ πόσους μέχρι σήμερον δὲν ὑπεδέχθη!

Δι' αὐτῆς διήλθον καθ' ὄλους τοὺς αἰῶνας ὄλα τὰ ἔθνη καὶ ὄλαι αἱ φυλαί, αἵτινες, ὑπὸ τὰ ποικιλώτερα δόγματα, λατρεύουσι τὸ Πάθος καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ γλυκυτάτου τῆς Ναζαρετ τέκνου. Δι' αὐτῆς εἰσῆλθον εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν βασιλεῖς καὶ μεγιστᾶνες καὶ παρ' αὐτοὺς γυμνόποδες χωρικοί· δι' αὐτῆς εἰσῆλθον προσκυνηταὶ ἐκ τῆς πεπολιτισμένης Εὐρώπης καὶ ἀφελεῖς ἀγρόται, οἱ ὅποιοι κατέλιπον τὰς στέππας των καὶ τὰς καλύδας των μ' ἕνα πόθον κοινόν, διαφλέγοντα τὰ στήθη των: νὰ πέσωσι πρηνεῖς ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἐσταυρωμένου.

Καὶ ἡ σιγηλὴ καὶ ἀρχαία αὕτη πύλη ἀναμετρᾷ τὰς χιλιάδας τῶν ἀμετρήτων πιστῶν καὶ ἐπιχαίρει, διότι ἐπικυρόνει τὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν ἡ κιθάρα τοῦ βασιλέως ὕμνων προφητικῶς ἀνέμελψεν: « Ὑψώθητι,

Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει Σου, ἄσωμεν καὶ φάλοῦμεν τὰς δυναστείας Σου».

Παρὰ τὴν πύλιν ταύτην κατερχόμεθα τῶν ἁμαξῶν καὶ περὶ ἀκολουθοῦμεν τὰς στενωποὺς καὶ ἰδιορρύθμους λιθοστρώτους ὁδοὺς, αἵτινες μ' ἐλιγμοὺς ἄγουσιν εἰς τὰ ἱερὰ προσκυνήματα. Ἐναντι τῆς παρὰ τὴν Πύλιν Δαυὶδ Πύλης τῆς Ἰόπης εἶναι ἡ μεγαλοπρεπὴς οἰκοδομὴ Βηρσαβεέ· ἐν αὐτῇ ὑπάρχει πληθὺς καταστημάτων καὶ τὸ εὐρὸ ξενοδοχεῖον Grand New Hotel· διερχόμεθα ὑπὸ τὴν σχηματισμένην ἐκεῖ στοᾶν καὶ βαίνομεν πρὸς βορρᾶν. Ἢδη ἀριστερὰ μὲς ὑφούται τὸ Ἑλλ. Νοσοκομεῖον καὶ δεξιὰ τὸ Γυμνάσιον, ἀμφότερα μεγαλοπρεπῆ. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἴδρυμα κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς συρροῆς προσκυνητῶν μεταβάλλεται εἰς ἀπέραντον ξενῶνα.

Προχωροῦμεν· δεξιὰ μὲς, παρὰ τὸ Γυμνάσιον καὶ ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ, ἀνεγείρεται σήμερον μεγαλοπρεπὲς καὶ περιλαμπρὸν τὸ νέον Πατριαρχικὸν οἰκοδόμημα, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνέγερσις θὰ στοιχίσῃ περὶ τὰς 70,000 λιρῶν. Τὸ νέον τοῦτο οἰκοδόμημα κτίζεται ἐπὶ τῆς προεκτάσεως τοῦ Μεγάλου Μοναστηρίου, ὅπερ ἀπὸ τῆς μιᾶς αὐτοῦ πλευρᾶς εὐρίσκειται ἀντικρὺ τοῦ σημερινοῦ Πατριαρχικοῦ ἰδρύματος, τὸ ὁποῖον συναντῶμεν ἀριστερὰ εἰς τὴν ὁδὸν μὲς. Ἐξακολουθοῦμεν τὸν δρόμον μὲς, κατερχόμενοι λιθοστρώτους κλίμακας, περαιτέρω διασχίζοντες μακρὰν ὑπόθολον ἀγορὰν, ἐν ἣ ὑπάρχουσι διάφορα σκοτεινὰ καταστήματα, ὧν τὰ κυριώτερα ἐμπορεύματα εἶναι κηρός, εἰκόνες, ἱερὰ ἄμφια, κανδηλαί, κομβολόγια, ἀναθήματα. Ἐξερχόμενοι τῆς ἀγορᾶς ταύτης ἐξ ἀριστερῶν, συναντῶμεν ἐναντι μουσουλμανικῶν τέμενος, μετὰ κατωφέρειαν δὲ τινα ἀριστερὰ μὲν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, δεξιὰ τὸ μετόχιον τῆς Γεθσημανῆς καὶ ἐναντι τὸ μοναστήριον τοῦ Ἀβραάμ, ἐνθα ἐδρεύει ὁ Μέγας Σκευοφύλαξ.

Πρὸ ἡμῶν ἐρείπια κίωνων διανοίγουσιν εὐρύχωρον μαρμαρίνην πλατεῖαν· εἶναι ἡ αὐλὴ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Σοί, Κύριε.

Εἰσερχόμεθα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ θείου Ναοῦ. Πρὸ ἡμῶν δύο πύλαι, ὑπὸ ἀναγλύφων τόξων στεγαζόμεναι, ὑψοῦνται. Ἡ μία εἶναι κλειστὴ· ἡ εἰσοδὸς τῆς διὰ τοιχοδομῆς ἔχει φραγῆ καὶ οὕτω μία ἀπομένει δι' ὄλους τοὺς προσκυνητάς εἰσοδος, ἡ πρὸς τ' ἀριστερὰ ἡμῶν πύλη, καλουμένη Ἁγία Πόρτα, ἡ κλειμένη εἰς τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τοῦ Ναοῦ καὶ ὁδηγοῦσα εἰς τὸ δεξιὸν κλίτος.

Ἐμβαίνομεν. Μυρία ἀναμνήσεις κυκλοῦσι τὸ πνεῦμά μὲς, καὶ τὴν ψυχὴν μὲς μυρία αἰσθήματα πλημμυροῦσιν. Εἰσερχόμεθα εἰς τὸν μεγαλειότερον, εἰς τὸν ἐνδοξότερον, εἰς τὸν ἱερώτερον ναὸν τῆς οἰκουμένης. Δὲν τὸν περιβάλλει ἡ λαμπρότης καὶ ἡ ἐπιδεικτικαίς, ἣτις χαρακτηρίζει τὰ δημιουργήματα τῶν

νεωτέρων χρόνων καὶ μ' ὄλα ταῦτα ἕκαστος λίθος του, ἕκαστη πλίνθος του δύναται ν' ἀποτελέσῃ τὸ πολυτιμότερον τῶν κοσμημάτων οἰουδήτινος ναοῦ, διότι ἕκαστον τῶν ἀντικειμένων τούτων συνδέεται ἀρρήκτως πρὸς τὴν ἱερωτέραν Παράδοσιν, πρὸς τὴν ὑπερφυσίαν καὶ ἀσυλληπτοῦ μεγαλείου θυσίαν τοῦ Θεανθρώπου.

Εἶναι λοιπὸν ὁ ναὸς ὁ στεγάζων τὸ ἱερώτερον μέρος τῆς γῆς· εἶναι ὁ ναὸς, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἡ λατρεία τῶν ποικιλιωμένων πιστῶν διαρκῶς ἀναπέμπεται, ἀποτελοῦσα τὸν διαρκῆ αἶνον καὶ τὴν ἄσβεστον καὶ ἀδιάπτωτον πνευματικὴν θυσίαν· εἶναι τὸ ἀληθινὸν τῆς Χριστιανωσύνης θυσιαστήριον.

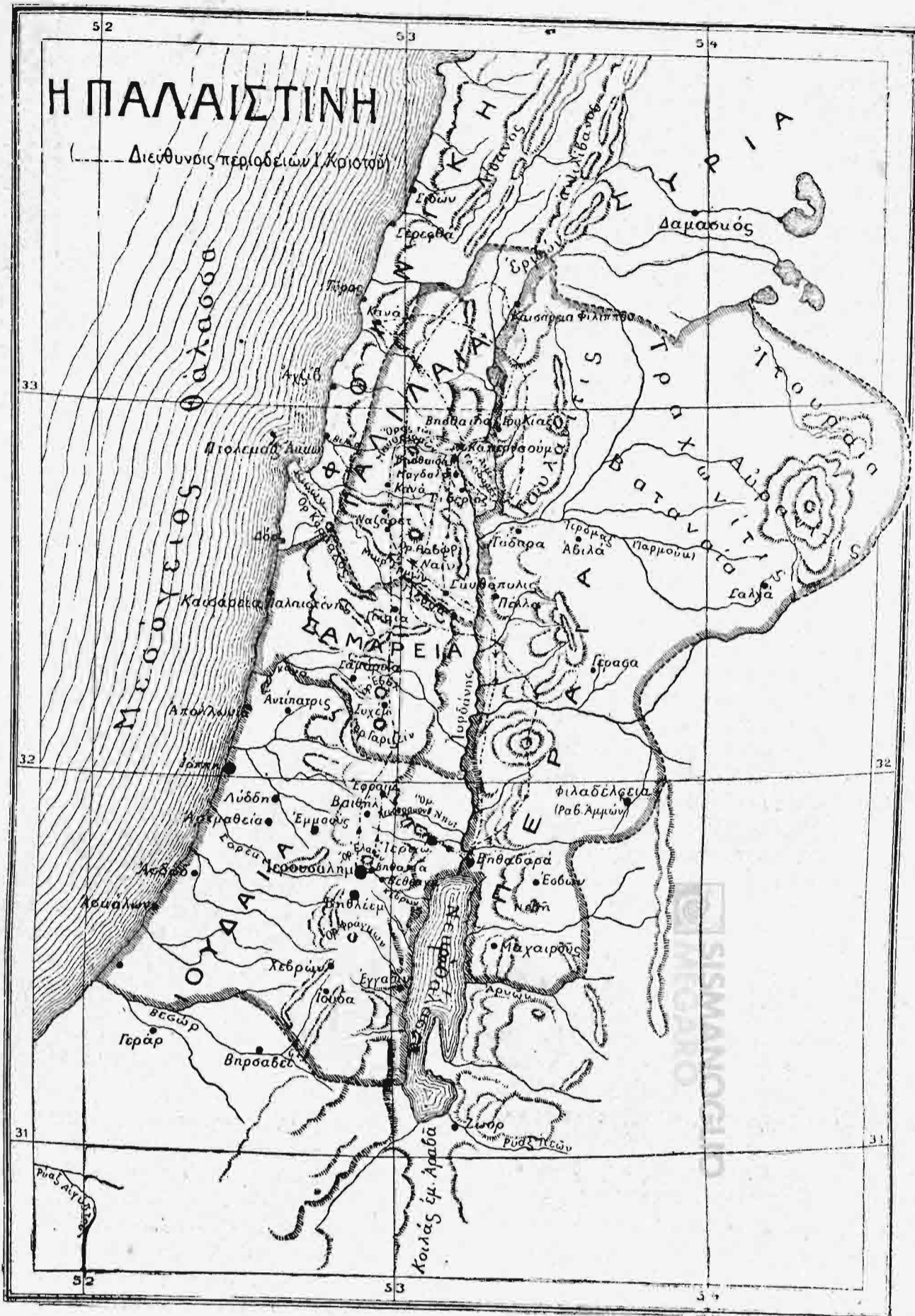
Ὑπὸ τοὺς θόλους αὐτοῦ συνέχεται τὸ προσκυνητοῦ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν ἀναμνηστικῶν αὐτῶν μνημείων, ἀναζωογονεῖ μίαν ἔτι φοράν τὸ θεῖον Δράμα, τὸ ὁποῖον ἡ ἀνθρωπίνη ἀπανθρωπία ἐπετέλεσε καὶ ἡ θεϊκὴ συγκατάθεσις ἠνέχθη.

Καὶ συναντῶμεν πρῶτον, κατάντικρυ τῆς εἰσοδοῦ, τὴν Ἀποκαθῆλωσιν. Ἐδῶ ὁ προσκυνητὴς βλέπει τὸ ἱερὸν μάρμαρον τὸ καλύπτον τὸν τόπον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου μετὰ τὴν Ἀποκαθῆλωσιν τοῦ τιμίου σώματος τοῦ Σωτήρος ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ ὑπὸ τοῦ Ἰωσήφ καὶ τοῦ Νικοδήμου ἀπετέθη τὸ ἡμαγμένον, τὸ ἡλότρυτον τὸ ἐξηντημένον, τὸ τεθνεὺς σῶμα τοῦ υἱοῦ τῆς Παρθένου. Τὸ μάρμαρον τοῦτο περιθεῖ ἐπιγραφὴ ἑλληνιστὶ γεγραμμένη: « Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ εἰλίσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι κενῷ κηδεύσας ἀπέθετο». Παρὰ δὲ τὰς πλευρὰς τοῦ μαρμάρου, δώδεκα μεγάλα μανουᾶλια διαχέουσι τὸ μελιχρὸν φῶς των, εἰκονίζοντα τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ προσκυνητοῦ, ἡδὴ εἰσαγομένου, ὅπως προσευχηθῆ ἐπὶ τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων. Ἐκ τῶν μανουαλίων τούτων, τέσσαρα ἀνήκουσιν εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους, τέσσαρα εἰς τοὺς Λατίνους καὶ τέσσαρα εἰς τοὺς Ἀρμενίους, ἐκ δὲ τῶν ὑπερθεν κρεμαμένων ὀκτὼ κανδηλῶν, τέσσαρες ἀνήκουσιν εἰς ἡμᾶς, μία εἰς τοὺς Λατίνους, δύο εἰς τοὺς Ἀρμενίους καὶ μία εἰς τοὺς Κόπτας. Ἡ περιποίησις τῶν κανδηλῶν καὶ μανουαλίων τούτων, καθὼς καὶ ὄλων τῶν ἐν τῷ ναῷ ἀνατεθειμένων, εἶναι ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῶν καλογήρων τῶν δογμάτων ἐκείνων, εἰς ἃ ἀνήκουσι.

Γονυπετεῖς πρὸ τοῦ ἱεροῦ χώρου τῆς Ἀποκαθῆλωσεως, αἰσθανόμεθα, ὅτι, καθὼς διπισθεὴν ἡμῶν ἔχομεν ἐγκαταλείψει τὴν πόλιν, τὴν τύρην καὶ τὴν πολυδαίδαλον ζωὴν τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν, οὕτως, ὅτι ἀπεβάλομεν καὶ ἀπὸ τῆς ψυχῆς τὸν φόρτον τῶν παθῶν καὶ τῶν ταπεινῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα ὑπόυλως ὑποδόσκουσι, λυμκίνοντα τὴν ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν.

Καὶ δι' αὐτό, καθ' ἡμᾶς, τὸ προσκύνημα τῆς Ἀποκαθῆλωσεως, πρῶτον τὴν σειρὰν ἐρχόμενον διὰ πάντα προσκυνητὴν, ἀποτελεῖ καὶ τὴν καλλιτέραν αὐτοῦ μῆσιν, χρησιμεῖον ὡς ὑπέροχον συμβολικὸν δίδαγμα διὰ τὸν ἀνθρώπον.

Ἐδῶ, ἐπὶ τοῦ μέρους αὐτοῦ, ἀπετέθη τὸ θεῖον Σῶμα, ἀποκαθῆλωθεν ἀπὸ τοῦ ἀτιμωτικοῦ ὄργανου τῆς θανατώσεως. Ἐδῶ, εἰς τὸ προσκύνημα αὐτό, ὁ προσκυνητὴς πρέπει, ἀποκαθῆλῶν τὰ πάθη του, τὰς ψυχικὰς καὶ

τέθη και τριήμερυσε Σώμα, καταλαμβάνόμεθα υπό Ιεράς συγκινήσεως, τῆς ὁποίας κάκιστος διερμηγεύς εἶναι ἡ παραπαίλουσα και λιτή αὐτὴ γραφίς. Ὑπάρχουσιν, ἄλλως τε, ψυχικαὶ καταστάσεις, αἱ ὁποῖαι ὑπερβαίνουσι κάθε τοῦ πεζοῦ λόγου ἔντασιν, ὑπάρχουσιν ἕτεροι, τὰς ὁποίας μόνον ἡ ποίησις και ἡ μουσικὴ ἐν συνδυασμῷ θὰ δυνηθῶσι νὰ εἰκονίσωσι, και ἄλλαι, αἵτινες μένουσιν ἀνώτεροι πάσης ἐκδηλώσεως, εἴτε διὰ τοῦ λόγου εἴτε διὰ τῶν ρυθμῶν και τῶν ἤχων. Ἡ δὲ συγκίνησις, τὴν ὁποῖαν αἰσθανόμεθα τὴν στιγμὴν ταύτην, μήπως δὲν εἶναι ἡ πρώτη μεταξὺ τούτων;

Τὸ Ἱερὸν Κουβούκλιον, κομψός, οὕτως εἶπεν, ναῦσχος ἐντὸς τοῦ μεγίστου αὐτοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ἐπιστεγάζεται διὰ τοῦ ἑτέρου τρούλου τοῦ ναοῦ και κατέχει τὸ κέντρον τῆς δυτικῆς αὐτοῦ προσόψεως. Εἶναι ἐκτισμένον ἐκ πορφυρολεύκου μαρμάρου και διάκοσμον ἐξ ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν. Ἡ προσθία αὐτοῦ πλευρὰ ἔχει πλάτος 5 1/2 μέτρων και ὕψος 6 1/2, κοσμεῖται ὑπὸ ἕξ μεγάλων κηροπηγίων και ἑκατοντάδων ὀλων χρυσοῦν και ἀργυρῶν κανδηλῶν, φέρει δὲ εἰς τὸ μέσον μικρὰν θύραν, ἀγούσαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Κουβουκλίου. Ρίπτομεν ἐν βλέμμα εἰς τὴν ἄνωθεν τῆς θύρας ταύτης ἐπιγραφὴν και ἀναγινώσκομεν :

«Τῷ ζωοδόχῳ Σου τάφῳ παρεστῶτες εἰ ἀνάξιοι, δοξολογίαν προσφέρομεν τῇ ἀφάτῳ Σου εὐσπλαγχνίᾳ, Χριστέ ὁ Θεός».

Ἐπὶ τῶν ἀργυρῶν δὲ ταύτης ρόπτρων τὰς ρήσεις :

«Κύριε, ἀνοιξὸν ἡμῖν τὴν θύραν τοῦ ἐλέους Σου» — και «Ἐπίδλεψον ἐξ ἀγίου κατοικητηρίου Σου».

Ναί, Κύριε, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀνοιξὸν και εἰς ἡμᾶς τὴν Πύλιν ταύτην, ἵνα καταζωθῶμεν μυριστοὶ τὴν τάξιν, ἀλλ' οὐχὶ και οἱ τελευταῖοι, ὅπως προσκυνήσωμεν τὸν Πανάγιόν Σου τάφον.

Ἐμβαίνομεν εὐρισκόμεθα εὐθὺς εἰς μικρὸν τετράγωνον προθάλαμον, μήκους και πλάτους ἀνά 3 1/2 σχεδὸν μέτρων. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ προθαλάμου τούτου, ὁ ὁποῖος καλεῖται Ἅγιος Λίθος, εὐρίσκεται ἐπὶ κιονίσκου ἀποτεθειμένον και πάντοθεν περιησφαλισμένον τεμάχιον ἐκ τοῦ ἀποκυλισθέντος ἐκ τοῦ μνήματος λίθου ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου,

σωματικὰς τοῦ ἀδυναμίας, τὴν οἴησιν και τὸν ἐγωισμόν, τὴν ἀμφιβολίαν και τὰς ὕλιστικὰς δοξασίας του, γυμνὸς ὄλων τῶν ἀμαυρῶντων τὸ πνεῦμα και κηλιδῶντων τὴν καρδίαν πόθων και ὀρμῶν, περιβαλλόμενος δὲ μόνον διὰ τοῦ λευκοῦ και παρηγόρου χιτῶνος τῆς ἀδόλου πίστεως, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, εἰς τὸν ζωοποιὸν τάφον τοῦ τριήμερου Νεκροῦ.

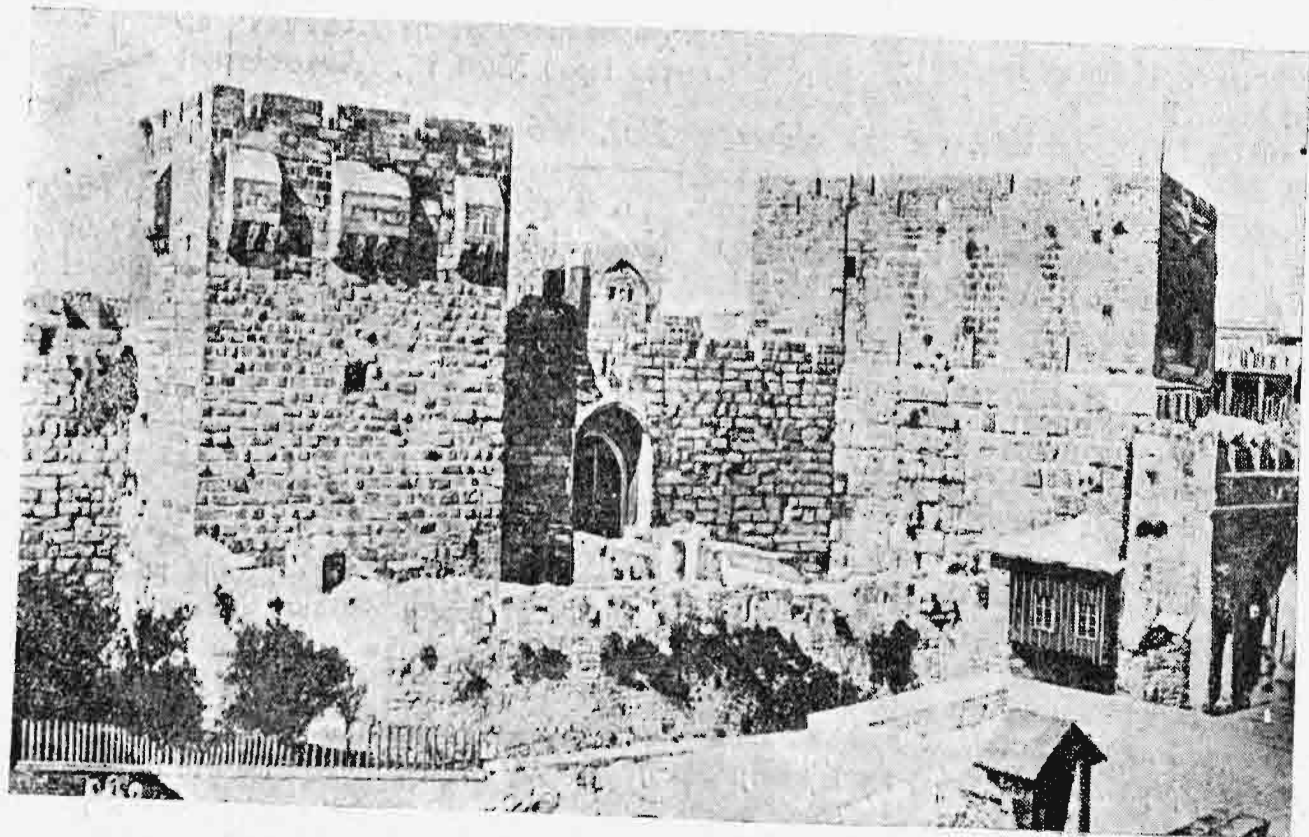
Ἀποθώμεθα λοιπὸν τὰς πέδας ταύτας τῆς ψυχῆς, και ἑλαφροί, εὐπετεῖς, πάσας τὰς σκέψεις μας παραθώμεθα τῷ Κυρίῳ.

Σοί, Κύριε.

Μετὰ φόβου Θεοῦ.

Τὸ μυστήριον ἐντείνεται. Καταλείπομεν πλέον τὴν ἱερὰν Ἀποκαθήλωσιν και βαίνομεν πρὸς τ' ἀριστερὰ ἐν τῷ ναῷ. Εὐρισκόμεθα πλέον εἰς τὸ κεντρικὸν τοῦ ναοῦ κλίτος. Εἰς τὸ βῆθος, ἀνατολικά, τὸ Ἱερὸν Βῆμα, κατέναντι αὐτοῦ, σοβαρὸν, μυστηριώδες, ἐπιβάλλον, τὸ Ἱερὸν Κουβούκλιον.

Διευθυνόμεθα πρὸς αὐτό. Ἀναλογιζόμενοι, ὅτι ὀλίγα πλέον βήματα μᾶς χωρίζουσιν ἀπὸ τὸν ζωήρρτον τάφον, ἐν ᾧ τὸ ἀχραντὸν ἀπε-

Ὁ Πύργος τοῦ Δαυὶδ.

Ἐδῶ λοιπόν, εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ἡ ὥραία ἐπέλαμψε σκηνή, ἐδῶ προσέτρεξαν περιδεεῖς αἱ ἄγναι τοῦ Κυρίου μαθήτριάι μυροφόροι, ἐδῶ συνεσθέθησαν φόβῳ, θεωροῦσαι τὸ μνήμα, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἐξήστραψεν ἡ ἀπαυγάζουσα μορφή τοῦ λευχειμονοῦντος ἀγγέλου, καὶ εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ἠκούσθη ἡ γλυκεῖα, ἡ παρήγορος αὐτοῦ φωνή:

— Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; Τί ζητεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; Οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἐγγήγερται...

Κλίνομεν τὰ γόνατα πρὸ τοῦ ἱεροῦ λίθου, τοῦ καλύψαντος τὸ Σῶμα τοῦ Ἀθῶου καὶ Ἀκάκου ἀμνοῦ, καὶ ἀντὶ μύρων, ὡς αἱ Μυροφόροι, ἡ αἴνου, ὡς συμβουλεύει ὁ ὕμνωδός, τὴν συντριβὴν ἐν τῇ καρδίᾳ φέροντες καὶ τὴν ἱερὰν συγκίνησιν ἐν τῇ ψυχῇ, προσευχόμεθα...

Μετὰ τὸ προσκύνημα τοῦ ἀγίου λίθου, ἀφίνομεν τὸν προθάλαμον αὐτόν καὶ διὰ μικρᾶς θύρας, ὕψους ἑνὸς μέτρου καὶ τριάκοντα τριῶν ἑκατοστῶν, πλάτους δὲ ἑννεήκοντα πέντε, καλουμένης δὲ Θύρας τοῦ Μνημείου, ἐμβαίνομεν εἰς τὸν χώρον, ἐνθα ὁ Πανάγιος τοῦ Κυρίου Τάφος.

Εἶναι μικρὸν τὸ θεῖον ἄντρον, μήκους μὲν δύο μέτρων καὶ εἰκοσιν ἑκατοστῶν, πλάτους δὲ ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα πέντε.

Δεξιὰ τῷ εἰσιόντι εἶναι ἀκριβῶς τὸ μέρος, ἐν ᾧ ἐτάφη ὁ Κύριος, ὅμοιον πρὸς κοινὸν μνημεῖον, ὅπερ ἄνωθεν καλύπτει μαρμαρινὴ πλάξ, μήκους δύο μέτρων, πλάτους ἑνὸς καὶ ὕψους ὀγδοήκοντα ἑκατοστῶν.

Κάτωθι τοῦ μνήματος τούτου ἀκριβῶς καὶ τοῦ χώρου τούτου, ἐν ᾧ εὕρισκόμεθα, εἶναι τὸ «καινὸν μνημεῖον» ἢ τὸ «λελαξευμένον ἐν τῇ πέτρᾳ» τοῦ Ἰωσήφ, εἰς τὸ

Handwritten signature of K. Damianos in Greek script.

Η Α. Μ. Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ
Κ. ΔΑΜΙΑΝΟΣ

ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ

ὁποῖον οὗτος ἀπέθεσε τὸ ἄπινου τοῦ Κυρίου Σῶμα.

Ἡ συγκίνησις ἡμῶν κορυφούται. Τὴν ψυχὴν μας διατρέχουσιν αἰσθήματα χαρᾶς, συντριβῆς, φόβου, παρηγορίας, ἐλπίδος, ἐνθαρρύνσεως. Τὸ πνεῦμα θολοῦται ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τοσοῦτον ἱεροῦ χώρου καὶ τὰ γόνατα κάμπτονται, ἐνῶ ἡ ψυχὴ ἀνατείνεται εἰς μίαν μακράν, καταनुκτικὴν δέησιν.

Ἐνταῦθα ὁ προσκυνητής, μόνος ἀπέναντι τοῦ ἱεροῦ τούτου μνήματος, αἰσθάνεται ἑαυτὸν κατέναντι αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐχὶ ὡς πρὸ τρομεροῦ καὶ πυρηνάτου Κυριάρχου, ἀλλὰ τοῦ ταπεινοῦ καὶ συγκαταβατικοῦ Πατρὸς, τοῦ τεταπεινωμένου τὸ τε σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ πρὸς Αὐτόν, ὡς πρὸς πατέρα ὁμαίμονα καὶ ὁμόσωμον, ἐξομολογεῖται, δέεται, ἀνατείνει τὰς ἐλπίδας του.

Καὶ ἔχει τόσα νὰ ἐξομολογηθῇ ἡ ψυχὴ, ἡ δοκιμασθεῖσα εἰς τὴν ζωὴν! ἔχει τόσα νὰ παρακαλέσῃ!

Ἐχει ὑπὲρ τῶν φίλων νεκρῶν ἢ ζώντων νὰ δεηθῇ καὶ ἔχει τόσας ἐλπίδας ν' ἀναθέσῃ εἰς τὸν Κύριον!...

Ἄς ἀφήσωμεν τὴν ψυχὴν ἀνενόχλητον εἰς τὴν μυστικὴν ταύτην δέησίν της! Διέρχεται τὰς εὐδαιμονοστεράς αὐτῆς στιγμάς, ἐπιτελεῖ τὴν μᾶλλον εὐπρόσδεκτον ἱεροτελεσίαν.

Ἄς ρίψωμεν τὸν πέπλον τῆς σιγῆς ἐκεῖ, ὅπου ἡ λαλιὰ ὡς παραφωνία θ' ἀντηχήσῃ. Εἶναι στιγμαὶ ὑπάτου μεγαλείου

Μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ Παναγίου Τάφου προσευχὴν, ὁ προσκυνητῆς δέον νὰ ἐπισκεφθῇ ἐν ἑκαστῶν ὄλα τὰ προσκυνήματα, ἅτινα περικλείονται ἐν τῷ πανσέπτῳ τούτῳ ναῷ.

Ἡμεῖς θὰ ὀδηγήσωμεν σήμερον τὸν ἀναγνώστην κινήματογραφικῶς εἰς τὰ διάφορα διαμερίσματα τοῦ ναοῦ τούτου, ἐπιφυλασσόμενοι ν' ἀναφέρωμεν περὶ αὐτῶν διεξοδικώτερον εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν καθέκαστα.

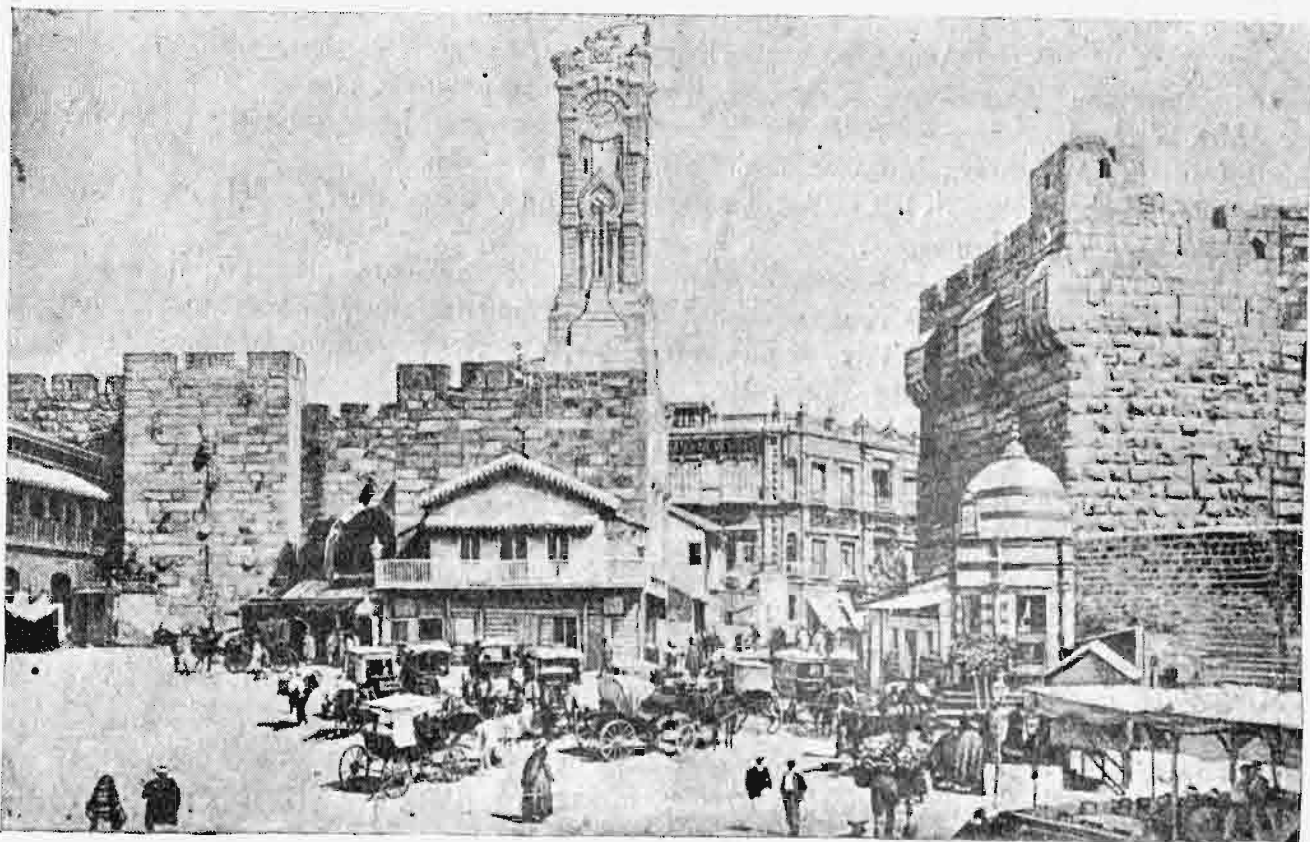
Ἀπέναντι ἀκριβῶς τοῦ Ἁγίου Κουβουκλίου εἶναι τὸ Καθολικὸν τοῦ ναοῦ, ἀνήκον ἡμῖν. Τὸ Καθολικὸν τοῦτο κεῖται εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς τοῦ ὄλου ναοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ πρῶτος Χριστιανὸς αὐτοκράτωρ ψυχοδόμησεν ἐπὶ τῶν ἁγίων τούτων τόπων.

Παρὰ τὴν Ἁγίαν Ἀποκαθήλωσιν καὶ ὀπισθὲν πρὸς τὸ δεξιὸν χῶρον τῶν ψαλτῶν κεῖται ὁ Γολγοθᾶς, δηλαδή τὸ μέρος τῆς σταυρώσεως τοῦ Κυρίου. Ὁ Γολγοθᾶς εἶναι καὶ σήμερον μικρὸς λοφίσκος, πρὸς ὃν ἄρουσι κλίμακες ἐκ δέκα ἐπτά βαθμίδων.

ὑπὸ τὸ βόρειον τμήμα τοῦ Γολγοθᾶ κεῖται τὸ Παρεκκλήσιον τοῦ Ἀδάμ. Κατ' ἀρχαίαν παράδοσιν, δείκνυται, ὅτι ἐν τῷ κοιλώματι τῷ ἀπέναντι τῆς ἁγίας τραπέζης, ἐτέθησαν ὑπὸ τοῦ Νῶε τὰ ὀστά καὶ τὸ κρανίον τοῦ Ἀδάμ.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΡΙΣΤΟΒ.

Ἡ Πύλη τῆς Ἰόππης.

— Τέσσερα, πέντε, δέκα τὸ πολὺ, παρ' ὀλίγον ν' ἀπαντήσῃ ὁ Ὀλιβιέ.

Ἄλλ' ἀνεχαιτίσθη. Θὰ ἐπροδίδετο, θὰ ἤγειρεν ὑπονοίας. Ἄλλ' ὁ διευθυντὴς τὸν ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν ἀπορίαν του.

— Ἡ τελευταία παραγγελία τοῦ Οἴκου Σίμψον ἔγινε πρὸ ὀκτώ μηνῶν. Ἦτο διὰ δύο χιλιάδες γραμμάτια. Θέλετε τὸ ἴδιον ποσόν;

— Ἔστω, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέ, ἀλλὰ θέλω νὰ ἔχω τὸ ταχύτερον εἴκοσι τοῦλάχιστον.

— Πότε ἀκριβῶς;

— Ἐντὸς μιᾶς ὥρας.

— Αὐτὸ ποῦ ζητεῖτε εἶναι πολὺ δύσκολον. Ὑπάρχουν τεχνικὰ κωλύματα. Ἐν τούτοις θὰ διακόψω κάθε ἄλλην ἐργασίαν διὰ νὰ προλάβω τὴν ἰδικὴν σας. Εὐθὺς ὡς τὰ συναλλάγματα ἐκτυπωθοῦν, θὰ τὰ ἀποστείλω εἰς τὸ γραφεῖον. Εἴσθε εἰς τὴν ἰδίαν ὁδόν;

— Μάλιστα, ἀλλὰ μὴ ἐνοχλεῖσθε. Ἐχω μερικὰς ἐργασίας εἰς τὴν συνοικίαν σας καὶ ἐντὸς μιᾶς ὥρας θὰ ξαναπεράσω ἀπὸ τὸ μπουλεβάρ Μαλέρμπ καὶ τότε ἔρχομαι καὶ τὰ παραλαμβάνω. Τὰ λοιπὰ ὅμως συναλλάγματα τὰ στέλλετε εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ὁδὸς Λαφαγιέτ, 51.

— Ὅπως θέλετε, κύριε.

Ὁ Ὀλιβιέ ἐχαιρέτησε καὶ ἐξῆλθεν. Ἐπλήρωσε τὸν ἀμαξηλάτην καὶ ἀνέβη περὶ τὸ μπουλεβάρ Μαλέρμπ, βαδίζων μὲ βῆμα βιαστικόν. Μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ τυπογραφεῖον μὲ τεταραγμένην καὶ πάλλουςαν καρδίαν. Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐνεχείρισεν ἕνα φάκελλον.

Ὁ Ὀλιβιέ ἤρπασε σχεδὸν τὸ μικρὸν δέμα.

— Καὶ τὰ ἄλλα, ἠρώτησε, πότε θὰ εἶναι ἔτοιμα; προσποιούμενος ἐνδιαφέρον.

— Σήμερον ἔχομεν Δευτέραν, πιστεύω μέχρι τῆς Πέμπτης νὰ τὰ ἔχετε.

— Ἐχει καλῶς.

Καὶ ἀνεχώρησεν. Εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου μετέβη ἀμέσως, ἐκλείσθη μὲ διπλὴν στροφήν τοῦ κλειδιοῦ καὶ θέτων ἐπὶ τοῦ γραφείου του τὸ γραμμάτιον, τὸ ὁποῖον εἶχε κλέψει ἀπὸ τὸν Μωμπόρν, ἤρχισε νὰ μελετᾷ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Ἀρθούρου Σίμψον. Ὁ χαρακτήρ ἦτο ἀπλοῦς καὶ εὐκόλος νὰ τὸν μιμηθῇ τις. Μετὰ προσπαθείας ἡμισείας ὥρας ἐπὶ λεπτοῦ χάρτου, ὁ δυστυχὴς νέος εἶχε κατορθώσει νὰ κάμῃ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Σίμψον ἀκετὶ ἐπιτυχῶς. Ἐπειτα ἤρχισε νὰ ὑπογράψῃ εἰς τὰ γραμμάτια. Ὅταν ὑπέγραψε καὶ τὸ τελευταῖον, ἐσηκώθη ἀποτόμως. Τὸ μέτωπόν του περιέβρεχεν ὁ ἰδρῶς. Ἐρριψε κάτω τὴν γραφίδα καὶ τὴν ἔσπασε.

— Μοῦ φαίνεται, ἐσκέφθη, ὅτι ὑπέγραψα τὴν καταδίκην μου.

Εἰς τὰ γραμμάτια ἐσημείωσεν ἡμερομηνίαν τῆς ἰδίας ἡμέρας, 19 Αὐγούστου, καὶ ὡς χρόνον λήξεως τὸ τέλος Νοεμβρίου. Ὅταν ἐτελείωσεν ὅλην τὴν ἐργασίαν αὐτήν, ἦτο ἐνδεκάτη πρὸ μεσημβρίας. Κατέστρεψεν ὅλα τὰ πρόχειρα χαρτιά, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶχε κάμει τὰς ἀποδείξεις του καὶ ἀφοῦ παρέλαβε τὰ γραμμάτια, ἐξῆλθεν. Εἶχε πλέον ἐξοικειωθῆ πρὸς τὸ ἔγκλημά του.

Ἐτρεξεν εἰς τοῦ Μωμπόρν. Ἐκεῖνος ἠτοιμάζετο νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ «Χρυσοῦ Λέοντος» διὰ νὰ προγευματίσῃ. Ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν τὸν Ὀλιβιέ, ὁ τοκογλύφος ὠχρίασε καὶ ἐσκέφθη:

— Τόσον γρήγορα! Ἴδου ἕνας νέος μὲ ἀπόφασιν νὰ τελειώσῃ μιὰ ὥρα προτύτερα.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ὀλιβιέ εἰσῆρχετο ὠχρότερος ἐκεῖνου,

— Λοιπόν, κύριε, τὸν ἐρωτᾷ ὁ Μωμπόρν μὲ μειδίαμα, συννητήσατε τὸν Σίμψον; τὸν ἐπέισατε;

Ὁ Ὀλιβιέ ἔκαμεν ἕν σημείον, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε: ναί. Δὲν εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀπαντήσῃ διὰ τῆς γλώσσης. Ὁ Μωμπόρν ὅμως ἠρώτησε τὸν Ὀλιβιέ καὶ πάλιν:

— Σὰς ἐδάνεισε τὸ χρῆμα αὐτὸ ἀπ' εὐθείας ἢ σὰς ἔδωσε γραμμάτια;

— Ὅχι, δὲν εἶχε τόσα χρήματα καὶ μοῦ ἔδωσε πέντε γραμμάτια εἰς διαταγήν μου, τὰ ὁποῖα ἐγὼ φυσικὰ ὀπισθογράφησα. Καὶ ἔρχομαι, σύμφωνα πρὸς τὴν ὑπόσχεσίν σας, νὰ ζητήσω τὴν προεξόφλησιν.

— Δόσατέ μου τα, εἶπε μὲ ἀδιάφορον ὕφος ὁ Μωμπόρν.

Ὁ Ὀλιβιέ τὰ ἔδωσεν. Ἡ χεὶρ του ἔτρεμεν εἶχεν ὠχρίασει. Ὁ Μωμπόρν ὅμως ἦτο διατεθειμένος νὰ μὴ ἀντιληφθῇ τίποτε. Τὰ ἔλαβε καὶ ἔρριψε μίαν ματιὰν ἐπ' αὐτῶν. Ὁ Μπαρζεμόν τὸν κατέτρογε διὰ τοῦ βλέμματος. Ἄλλ' ὁ Μωμπόρν ἔμενε ἀπαθής. Ἐκαμε σημεῖον εὐαρεσκείας, βλέπων τὴν ὑπογραφήν τοῦ Μπαρζεμόν εἰς τὴν ὀπισθίαν σελίδα τοῦ γραμματίου. Τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει.

— Τὰ συγχαρητήριά μου, τῷ λέγει, ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν Μπαρζεμόν.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε μ' αὐτὸ καὶ διατί μὲ συγχαίρετε; ἠρώτησε τρέμων ὁ Ὀλιβιέ.

— Διότι ἀπηλλάγητε ἀπὸ τὴν στενόχωρον θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεσθε, χάρις εἰς τὸν Ἀρθούρου Σίμψον. Καὶ ἂν θέλετε μετὰ τῶν συγχαρητηρίων μου νὰ σὰς δώσω μίαν συμβουλήν, σὰς συνιστῶ νὰ μὴ χαροποιεῖσθε πλέον. Νυμφευθῆτε. Ὅλοι βλέπετε νυμφεύονται. Μὲ ἕν μέρος τῆς προικὸς σας θὰ πληρώσετε τὰ χρεῖά σας αὐτὰ καὶ τοιουτοτρόπως δὲν θὰ γίνῃ πλέον λόγος διὰ τὰς τρέλλας τῆς νεότητός σας. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ γραμμάτια αὐτά, θὰ σὰς τὰ ἐξαργυρώσω. Μοῦ ἐπιτρέπετε πέντε λεπτά;

Ἐξῆλθε μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη.

Ὁ Ὀλιβιέ καθυσάχασεν. Εἶχε πρὸ αὐτοῦ τρεῖς μῆνας. Κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα μὲ κάποιον τρόπον θὰ ἐκέρδιζε τὰς ἐκατὸν εἴκοσι πέντε χιλιάδας φράγκα — μὲ τοὺς τόκους μαζί — διὰ τὰς ὁποίας ἀφῆκε ψευδεῖς συναλλαγματικές. Καὶ τὰς συναλλαγματικὰς αὐτὰς ὄφειλε ν' ἀποσύρῃ, ἄλλως θ' ἀνεκαλύπτετο καὶ θὰ ἐτιμωρεῖτο διὰ φυλακίσεως καὶ ἀπολείας τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο δύο μέσα τοῦ ἀπέμενον: τὸ χαροποιεῖσθαι καὶ ὁ γάμος.

— Θὰ σκεφθῶ περὶ αὐτῶν αὐριον, ἐψιθύρισε μετὰ τῶν χειλέων του ὁ Ὀλιβιέ, ἐνῶ ὁ Μωμπόρν ἐπέστρεψεν.

Ὁ τοκογλύφος ἦτο πάντοτε ἀπαθής: διετήρει τὸ αἰνιγματικὸν μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη. Ἐκράτει εἰς τὴν μίαν χεῖρα δέσμην χαρτονομισμάτων. Τὰ ἐμέτρησε πρὸ τοῦ Μπαρζεμόν καὶ τοῦ τὰ ἐνεχείρησε.

— Μετρήσατέ τα καὶ σεῖς, τοῦ εἶπεν, ἴσως ἔγινε κανὲν λάθος.

Ὁ Ὀλιβιέ ἔτρεμε, παρ' ὀλίγον νὰ τοῦ ἐκφύγουν τῶν χειρῶν τὰ χαρτονομίσματα.

— Ἐννοῶ, κύριε κόμη, τὴν συγκίνησίν σας. Ἦσθε χαμένος καὶ ἰδοὺ σώζεσθε. Ἐπρεπε νὰ ἦσθε ἐκ μαρμάρου διὰ νὰ μὴ αἰσθανθῆτε κάποιαν συγκίνησιν.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Μπαρζεμόν. Χάρις εἰς ὑμᾶς καὶ τὴν συμβουλήν σας ὀφείλω τὴν σωτηρίαν. Δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, λέγει ὁ Μωμπόρν μ' ἕν παράξενο βλέμμα, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀμέσως ἤλλαξεν.

Ὁ Ὀλιβιέ δὲν τὸ ἀντελήφθη, ἔθεσε τὸ χρῆμα εἰς τὰ θυλάκιά του καὶ ἀνεχώρησε. Τὸ ἀπόγευμα παρουσιάσθη εἰς τὴν λέσχην καὶ ἐπλήρωσε τὰ χρεῖά του. Καίτοι δὲ εἶχε καθυστερήσει μερικὰς ὥρας, κανεὶς μ' ὄλα ταῦτα δὲν ἔκαμεν ὑπαινιγμόν. Μόνον εἰς τὴν λέσχην τῆς Λεωφόρου τῶν Καπουκίνων, ὅταν τὸ ἑσπέρας ἐκάθησεν εἰς τὴν πρασίνην τράπεζαν, ἤκουσε κάποιον νὰ λέγῃ:

— Ἐγὼ θὰ παίξω μὲ τὸν κόμητα Μπαρζεμόν· ἂν χάσω θὰ μοῦ δώσῃ διορίαν ὀκτὼ ἡμερῶν νὰ τὸν πληρώσω.

Ὁ Ὀλιβιέ ἔστρεψεν εἰς τὴν φωνὴν αὐτήν. Ἦτο ὁ ὑποκόμης Πουμαρίν.

— Κύριε, λέγει ὁ Ὀλιβιέ εἰς τὸν ὑποκόμητα, σὰς ἤκουσα.

— Χαίρω πολὺ διότι ἀντελήφθητε τὴν γνώμην μου.

— Τότε εὐρίσκομαι, κύριε, εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι εἴσθε ἀδιάκριτος.

— Καὶ ἐγὼ διὰ νὰ δείξω τὴν χαρὰν ποῦ ἠσθάνθην διὰ τὴν γνωριμίαν σας, θὰ σὰς στείλω αὐριον τοὺς μάρτυράς μου, οἱ ὁποῖοι θὰ μὰς ἐξασφαλίσουν μίαν συνέντευξιν εἰς ἕν ἀπὸ τὰ προάστεια τῶν Παρισίων.

Τὴν ἐπομένην ὁ Ὀλιβιέ ἐμονομάχει καὶ ἡ ἄμαξα, ἡ ὁποία τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ πεδῖον τῆς τιμῆς, τὸν ἐπανάφερε βαρέως πληγωμένον διὰ τοῦ ξίφους εἰς τὸ στῆθος.

Ὁ Ὀλιβιέ ἔμεινε δύο ἡμέρας ἀναίσθητος καὶ τρεῖς ἑβδομάδας κληνήρης. Τότε ὁ ἰατρὸς τοῦ εἶπε:

— Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐξέλθετε, ἀλλὰ διὰ νὰ θεραπευθῆτε τελείως, πρέπει νὰ μεταβῆτε εἰς ἕσοχόν. Πηγαίνετε

κοντὰ εἰς τὸν πατέρα σας. Ὁ ἥσυχος βίος θὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς υἰγείας σας.

Τότε ὁ Ὀλιβιὲ ἔγραψεν εἰς τὸν ἀδελφόν του Ἰάκωβον, ἵνα προειδοποιήσῃ τοὺς γονεῖς των. Καὶ ὄντως μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔφθανεν ὁ Ὀλιβιὲ εἰς τὸν Πύργον.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Πύργου ἠΰξησε λοιπὸν κατὰ ἓν ἄτομον. Ἀλλὰ τὸ ἄτομον αὐτὸ δὲν ἐπροξένει τὴν χαρὰν. Ἀδύνατος, λόγῳ τῆς πληγῆς, ὠχρὸς, μελαγχολικὸς. Ἐσκέπτετο, ὅτι ἡ μονομαχία ἐκεῖνη τοῦ εἶχεν ἀφαιρέσει τὴν μίαν ἐλπίδα, ὅπως ἀποσύρῃ τὰ πλαστογραφημένα γραμματίδια του. Καὶ ἡ ἐλπίς αὐτὴ ἦτο ὁ πλούσιος γάμος. Εἰς τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκετο, δὲν ἠδύνατό ποτε νὰ σκεφθῇ νὰ νυμφευθῇ. Ἦτο λοιπὸν ὑποχρεωμένος νὰ περιμένῃ. Ἀλλὰ ἀναμένων ἐξετίθετο εἰς τὴν ἀτιμίαν, εἰς τὴν φυλακὴν, εἰς τὸ αἰσχος! Τὰ γραμματίδια, τὰ ὑπογραφέντα τὴν 19 Αὐγούστου, ἔπρεπε νὰ πληρωθῶσι περὶ τὰ τέλη Νοεμβρίου. Ὁ Ὀλιβιὲ ἔφθασεν εἰς τὸν Πύργον τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Ὀκτωβρίου, δηλαδὴ τέσσαρας ἡμέρας ἀφ' ὅτου ὁ μαρκήσιος Μπαρζεμόν ἔκαμε λόγον εἰς τὴν Κλοτίλδην διὰ τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Ἰσαβέλλαν. Ἐκτοτε δὲν εἶχεν ὁμιλήσει, ὥστε ὑπέθετε τις, ὅτι τὸ ἐλθμόνησεν. Ἦτο ὅμως πάντοτε σοβαρὸς, σκυθρωπὸς, ἀπότομος. Ὁ Ὀλιβιὲ ἀπὸ διετίας δὲν εἶχεν ἔλθει εἰς τὸν Πύργον· ὁ Ἰάκωβος ἤρχετο σχεδὸν καθ' ἑκάστην καὶ ἔκαμε μαζί με τὸν ἀδελφόν του καὶ τὰς δεσποινίδας μακροὺς περιπάτους. Ὅσον δὲ καὶ ἂν ἦτο κατελιγμένος ἀπὸ τὴν μοναδικὴν ὑπόθεσιν τῶν γραμματίων, δὲν ἔμεινε μ' ὅλα ταῦτα ἀσυγκίνητος ἀπὸ τὴν τελείαν ὠραιότητα τῆς Ἰσαβέλλας.

Κατὰ τοὺς περιπάτους των τῆς προσέφερε πάντοτε τὸν βραχίονα καὶ ἠσθάνετο τὸ γλυκὺ βῆρος τοῦ σώματος τῆς Ἰσαβέλλας ἐπ' αὐτοῦ αὐτός, ὁ τὸσον ἀπότομος καὶ κυνικὸς, κατεπραίνετο.

— Μήπως τὴν ἀγαπῶ; διηρωτῶτο πολλάκις, ὅταν ἔμενε μόνος, ἀλλὰ ὁ ἐγωισμὸς καὶ τὸ συμφέρον κατέπνιγε τὸν γεννώμενον αὐτὸν ἔρωτα.

— Πῶς! νὰ νυμφευθῶ μίαν κόρην χωρὶς πεντάρα, ποῦ περιμάζευσεν ἡ μητέρα μου ἀπὸ εὐπλαγχνίαν, σχεδὸν μίαν δούλαν!

Ἐν τούτοις ὁ ἔρωσ τοῦ πρὸς τὴν Ἰσαβέλλαν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν κατελάμβανε τὴν καρδίαν του, ἀλλ' ἀμφέβαλλε πάντοτε περὶ τῆς ὑπάρξεώς του, μέχρις οὗ ἔμαθεν ἀπὸ τὸν Ἰάκωβον τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατρός των ν' ἀποδιώξῃ τὰ κορίτσια ἀπὸ τὸν Πύργον.

Ὁκτὼ ἡμέραι εἶχον παρέλθει καὶ οὔτε ἡ Κλοτίλδη οὔτε ὁ Ἰάκωβος ἐτόλμησαν νὰ εἰπωσι τὴν φοβεράν εἶδησιν εἰς τὰς νεάνιδας. Ὁ μαρκήσιος ἦτο ἀκαμπτος. Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ μαρκήσιος ἐπλησίασε τὴν Κλοτίλδην.

— Κυρία, θέλω ὅπως αὔριον ἡ Μάρθα καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἐγκαταλείψουν τὸν Πύργον.

Ἡ Κλοτίλδη ἤνωσε τὰς χεῖρας καὶ με βλέμμα ὑπάτου πόνου ἤρχισε νὰ ἐκλιπαρῇ.

— Πρέπει! ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἀκαμπτος.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ περιεπάτουσαν εἰς τὸν κήπον. Ἡ μητέρα των τοὺς πλησιάζει.

— Ἰάκωβε, ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ κάτι, ἔρχεσαι;

Ὁ Ἰάκωβος ἐπλησίασεν, ἐνῶ ὁ Ὀλιβιὲ συνήντα τὴν Ἰσαβέλλαν.

— Ἰάκωβε, τοῦ λέγει κλαίουσα. Ἡ στιγμὴ ἔφθασεν. Ὁ πατήρ

σου δὲν ἐννοεῖ νὰ περιμένῃ. Ζητεῖ νὰ τὰς ἐκδιώξῃ. Διατάσσει αὔριον νὰ καταλίπουν τὸν Πύργον.

Ὁ νέος κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν καὶ συνέσφιγγε τὰς χεῖρας.

— Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια; ἐπιθύρισε περίλυπος.

— Ἀλλοίμονον! Καὶ θὰ ἔχῃς τὴν δύναμιν νὰ ταῖς τὸ πῆγ;

Ἐγώ, ὄχι!

— Πράγματι· καὶ δι' ἐμὲ εἶναι θλιβερόν αὐτό, ἀλλ' ἀφοῦ πρέπει...

— Τότε μὴ ἀργοπορῆς. Πήγαινε νὰ εὔρῃς τὰ κορίτσια. Εἶναι τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰς τὸ σαλόνι μετὰ τὸν Ὀλιβιέ. Εἶπέ τας τὴν ἀλήθειαν. Ἐγὼ ἕως ὅτου ἔλθῃς νὰ μ' εὔρῃς, θὰ εἶμαι εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ θὰ δέωμαι.

Ὁ Ἰάκωβος ὑπήκουσεν. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ Μάρθα ἐκεῖ ἀνεγίνωσκεν. Ἡ Ἰσαβέλλα, ὀρθία παρὰ τὴν θερμάστραν, ἤκουε τὸν Ὀλιβιέ, ὁ ὁποῖος τῆς ἐκράτει τὴν χεῖρα καὶ τῆς ἔλεγεν:

— Ἰσαβέλλα, μὴ στενοχωρηθῆτε μ' αὐτὸ ποῦ θὰ σὰς εἰπῶ...

Εἶναι ἀλήθεια. Σκεπτόμενος γιὰ σὰς τελευταίως, ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν: «Δὲν τὴν εἶδον ἄλλην φορὰν, εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ τὴν συναντῶ». Καὶ ὅμως ἀνετράφημεν μαζί. Σήμερον ὅμως εἰσθε δι' ἐμὲ μία ἄλλη ὑπαρξίς. Κατέχετε τὴν ψυχὴν μου καὶ τὴν καρδίαν μου.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐμειδία ἀκούουσα τοὺς λόγους τοῦ Ὀλιβιέ, ὑψωσε τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ἀνεσκόρτησεν ἰδοῦσα εἰς τὸν καθρέπτην τὴν μορφήν τοῦ Ἰακώβου, ὁ ὁποῖος ἐπλησίαζεν.

Ὁ Ἰάκωβος εἶχε τὸ πρόσωπον ὠχρόν. Ἡ Ἰσαβέλλα εἶχε μαντεύσει τὸν ἔρωτα τοῦ Ἰακώβου καὶ διέβλεπε τὸν γεννώμενον ἔρωτα τοῦ Ὀλιβιέ.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπίστευεν, ὅτι δὲν ἀγαπᾶται. Ἡ Ἰσαβέλλα ἐθυσιάσθη χάριν τῆς Μάρθας καὶ τοῦτο ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν αὐτὴ ἤκουσε τὰς ἐξομολογήσεις τῶν δύο νέων. Διὰ νὰ χάσῃ λοιπὸν ὁ Ἰάκωβος κάθε ἐλπίδα, ὅτι ἀγαπᾶται, ἔπρεπε νὰ πιστεύσῃ, ὅτι τῆς Ἰσαβέλλας τὴν καρδιὰ εἰς ἄλλος ἔρωσ κατέχει. Ἀπεφάσισε νὰ προσποιηθῇ τοῦτο καὶ τοιουτοτρόπως ἔκαμε δύο ὑπάρξεις δυστυχεῖς: τὸν Ἰάκωβον καὶ ἑαυτήν.

(ἀκολουθεῖ)

➡ **Ὅσαι αἰσθηματικαὶ καρδίαι δὲν ἐπρομηθεύθησαν ἔτι τὸ ὑπέροχόν μας ἔργον:**

ΘΑΝΑΣΙΜΟΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑ,

ἃς σπεύσωσι νὰ τὸ ζητήσωσιν εἰς τὰ γραφεῖά μας.

Τιμᾶται γρόσια 5.

Ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν δεκτὰ καὶ γραμματόσημα.

Κυρίαί, Δεσποινίδες,

➡ **ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΣΑΣ, ΤΟΥΣ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥΣ ΣΑΣ,**

➡ **ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΔΙΑ ΚΟΣΤΟΥΜ ΤΑΓΙΕΡ**

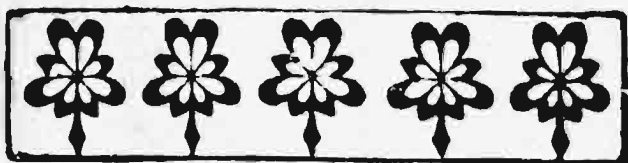
Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς προελεύσεως, ὅλα τὰ εἶδη τῆς προικὸς εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνὰς

➡ **ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ "ΝΕΣΤΕΡΕΝ"**

ΚΑΣΙΜ ΖΑΔΕ, Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ Σ^{ΑΣ} (πρόφην ὑπαλλήλου Γουζαγοριδῶν)

Πόλις, ὁδὸς Γενὶ Δζαμί, Χασεκῆ Χαμάμ, ἀριθμ. 15—19.

Ἐφάσματα νεωτερισμοῦ διὰ Κοστοῦμ-Ταγέρ, Γκαμπαρδὲν νεώτατον εἰς ὅλα τὰ χρώματα, Ἴμπὸτ διάφορα, Βχίσκορδ εἰς διάφορα χρώματα, Ζακάρδ, Κὸτ-Σεβάλ κλπ **ΚΟΣΤΟΥΜ ΤΟΥΑΔΕΤ**, Κρεπὸν διάφορα, βαμβακερά, μάλλινα καὶ μεταξωτά, Σαρμεζ ὀλομέταξα εἰς νεώτατα χρώματα, Ἴμπὸτ καμελιέν ὀλομέταξα, Ζακκάρδ μαλλομέταξα καὶ ὀλομέταξα, Γρεναδὲν Βοαλὲτ Φαντ. Παρὶ καὶ ὅτι νεώτατον. Μεγάλῃ συλλογῇ Μουσελὶν λαῖν, Βουάλ κοτον, πανικὰ διάφορα, Σινδονόπανα εἰς ὅλα τὰ φάρδη, Στρωματσόπανα, Κρετόνια, Τραπεζομάνδουλα, Πετσέται, Μπασμάδες κλπ.

BYZANTINAI HMERAI

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

ΑΙ κυρίαί εινε καταγανακτισμέναί με τον άνώμαλον καιρόν, ό όποιος δέν τας επέτρεψεν άκόμη νά επιδειξουν τας καλοκαιρινάς εσθητάς των, αι όποιαί θα τας έκαμνον αισθητάς εις τά μάτια των αισθηματιών δαντήδων.

Και οι διευθυνται όμως των Κήπων δέν εινε γοητευμένοι από τον καιρόν, διότι δαπανούν τον καιρόν των άδίκως, ύφιστάμενοι ζημίας, αι όποιαί όμως εινε προς όφελος του κόσμου.

Τό κλείσιμον των Έκκλησιών έκαμε πολλούς μελλονύμφους νά μείνουν στα κρύα του λουτρού. Κάποιος όμως δικηγόρος της πόλεώς μας μετέβη προχθές μετά της μνηστής του εις Παρισίους, ίνα τελήση τους γάμους του.

Φαίνεται δε ότι θα καθιερωθῆ το σύστημα αυτό μέχρι του ανοίγματος των Έκκλησιών, διότι, καθά τηλεφωνικώς πληροφορούμεθα, και έτερον μελλονύμφων ζεύγος αναχωρεῖ την Τετάρτην με την έκδρομήν του κ. Βαλαλά εις Παρισίους προς τον αυτόν σκοπόν.

Η είδησις της σπουδαίας ανακαλύψεως ενός καθηγητού της Δρέσδης άνεστάτωσε τον κόσμο. Ο έν λόγω καθηγητής επέτυχε την άρρηνόποιήσιν των θηλέων και την θηλεοποίησιν των άρρέων. Δέν θα παρέλθῃ λοιπόν πολὺς καιρός και θα εἴμεθα εις θέσιν νά αλλάζωμεν φύλον με την ιδίαν εύκολίαν, με την όποιαν αλλάζομεν χιτώνα.

Ο κ. Άνδρεάδης επί τῷ άκούσματι της ανακαλύψεως ταύτης άπεφάνθη όριστικώς ότι θα γίνῃ... δεσποινίς!

του ήμέτερου (στοματάκ'... προυσκουλούμινα! [νά άπουτιλιέσ'νι συμμαχ'κόν σύνδισμον].

ΕΙς τὸ έστιατόριον. — Άκουσε, παιδί! Αυτό τὸ φαγητόν ποῦ μ' έφερες δέν έχει κρέας. Όλο κόκκαλο εινε. — Άκούστηκε ποτέ κρέας χωρὶς κόκκαλο; — Βεβαίως όχι! Άλλά ποῦ άκούστηκε πάλιν κόκκαλο χωρὶς κρέας;

το Κοζύβριον

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

Την Τετάρτην, 11 τρέχοντος μηνός, δια της «Φρυγίας» τοῦ Πακῆ άναχωρεῖ ἡ πρώτη εις Παρισίους έκδρομή του κ. Βαλαλά. Η δευτέρα έκδρομή άναχωρεῖ την 24 Ιουνίου και ἡ τρίτη την 9 Ιουλίου. Δια πᾶσαν πληροφορίαν άπευθυντέον εις τον οργανωτήν κ. Θ. Βαλαλάν, Γαλατά, Χάριον Άγίου Πέτρου, 10.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΑΤΣΙΚΗ

(Του τακτικού ήμῶν άνταποκριτου).

ΣΥΝΕΝΤΙΦΕΙ ΜΙ ΤΟΥΝ ΘΙΟ!

Μι τὸν Θιό περιδρομιάσαμε μέχρι σκασίματος κι τραβήξαμι κι ριτσινάτου, όπιρ μᾶς έκαμιν στουπι στοῦ μίθῳ. — Πῶς σὶ φάν'κιν του τραπέζι μ'; μι λιέει οῦ Θιός. — Θαυμάσιον! λιέου ιγῶ. Κι εἶνι περισσότερον οῦραῖον, διότ' εἶνι δουριάν.

Μιτὰ του τραπέζ' σ'κουνώμασι κι παένουμι στον καφινέ, όπιρ εἶνι περιπλέβρους στον Παράδεισον κι όπιρ ύπουργάφιτι «Καφινείον τον Ματιουτήτων». — Κάτσι ιδῶ, μι λιέει οῦ Θιός. — Τὸν καφέ θα τον πλιερώσου ιγῶ, λιέου στον Θιό. — Άδύνατον, μι λιέει οῦ Θιός. Μι προυσβέλν'ς, κύρ Μῆτρον. Εἶσι στοῦ σπητί μ' κι ιννουῶ νά εἶνι οῦλα θ'κάμ'.

— Πουλύ ιφαριστους, λιέου ιγῶ κι κάθουμι πλάϊ στον Θιό. — Ιν του βάθους τον καφινέ του ήμέτερου μᾶτ' βλιέπ' κι διακρίν' τον Άρχάγγιλον Μιχαλάκ', όπιρ εἶχιν ριντιβού μι του δουλ'κό που ιδραπέτιψιν άπ' του σπητ' του Θιού. — Οῦρῆ τον μαγκούφ' τον Μιχαλάκ', λιέου ιγῶ Ιν παρινθές. Φαίνιτι πῶς τῶχ'νι οι Μιχαλάκιδις νά καταγίνουντι νυχθημιρόν μι Ιρουτουδου-σουληψίς.

— Τί σκέπτισι; μι λιέει οῦ Θιός. — Τίποτις, Θιέ μ', λιέου ιγῶ. Σκέπτουμι την ματιότ'ς τον άνθρώπου. Σκέπτουμι πῶς κ' ιγῶ μιθαύριον θάρθου ιδῶ Ιπάνω κι θα μείνου άεινάους κι θα άφίσου τον κόσμο τον ζιβζέκ' κι τον άλιτήριον, θα Ιγκαταλείψου τ' θηλ'κά τᾶ Ιρουτόβλητα κι θα ρίξου του λιμέρ' Ινταθθα Ιράπαξ κι θα άναπάφου του ήμέτερου πουλυκαθῆς κουρ-

μάκ'. Ιβιλιπιστοῦμιν πῶς θα μι βάλ'ς σὶ καμμιά γουνιά στον Παράδεισον. — Βιβαίους, βιβαίους, μι λιέει μιτὰ μειλιχίότητους οῦ Θιός κι πίν' καφέ. — Για πές μ', οῦρῆ Θιέ, θάμαστι πουλλοί στον Παράδεισον; — Άνυπιρθέτους, μι λιέει. Όλου τον άνδρικόν γένους θα εἶνι στον Παράδεισον και όλου του γυνικείου επί της Κουλάσιους. — Βότιμι!... Άμ' τότενις οῦ Παράδεισους θα εἶνι μονουτουνία κι του μέγα έλιους! Παράδεισους άνιφ θηλ'κῶν θα εἶνι βάλτου ρίγαν'. Μη κάμ'ς τέτοιες κουταμάρις. Βάλι κι μιρ'κά γύνια στον Παράδεισον. — Άδύνατον, μι λιέει οῦ Θιός, κι σ'κάνιτι κι πιρπατάει θυμουμένους δήτιν, διότ' Ιπινέβην οῦ ύπουφινόμιους σὶ άλλότρια καθήκοντα. — Καλά ντι, μη θ'μῶν'ς! Εἶμι συνταγματ'κός πουλιτ'ς κι έχου Ιλιφθιριάν σκέψιου. Οῦ Θιός άνιστέναξιν, μι κύτταξιν κατώκουρφα, κούν'σιν του κηφάλι τ' κι μι εἶπιν: — Μι του παρντόν. Ιγῶ σ' άφίνου. Πήγνι στοῦ γραφεῖου μ' κι πιρίμινι μι. Θάρθου νά σὶ πάρου. Για σ', κύρ Μῆτρον. — Στοῦ καλό, Θιούλι μ'. Κι' έφυγιν οῦ Θιός.

Άφίνου τον καφινέ κι μιταβαίνου Ιν του γραφείου. Βλιέπου του περιχόμενον μιτὰ περιργείας, ξαπλώνουμι στον καναπέ κι άρχινάου του τραγ'δάκ' για νά μι φύγ' του μιράκ'. Ινθ' όμως Ιτικτένουντο τάδι, του ήμέτερου μᾶτ' βλιέπ' άπαξ τηλιέφουνον άνιφ σύρματος. Ιγειρούμι άπουτόμους, κουντουζυγώνου στον τηλέφωνα κι παίρνου Ικείνου του κουλουκῆθ' που άκούει.

— Άλλό ν, άλλό ν, άκούγου νά μι λιέει μακρόθιν. — Άλλό ν, λιέου κ' ιγῶ. Ποιός εἶσι, οῦρῆ; — Οῦ Βιλζιβούλ! — Οῦ Βιλζιβούλ; λιέου ιγῶ μι σταυρουκουπιούμι. — Ισὺ ποιους εἶσι; — Ιγῶ εἶμι οῦ Μῆτρον οῦ Κατσίκ'ς. Τί κάν'ς, κύρ Διάουλι; Καλά εἶσι; — Πουλύ καλά, μι λιέει οι Διάουλους. — Άκουσι, οῦρῆ Βιλζιβούλ! Εἶνι αλήθεια πῶς Ιπι της Κουλάσιους εἶνι μόνον θηλ'κά; — Άληθέςατουν! — Τότενις κάνι μ' τῆ χάρ' νά κρατήσ'ς για του ήμέτερου άτουμου άπαξ δουμάτιου. Λάβι σημελουσι του ήμέτερου όνομα κι έν κινῶ του δέουντι έρχουμι κι σὶ βρίσκου. Κύτταξι όμως νά μι βάλ'ς περιπλιέβρους σὶ ώμμουρφις κουπιλλουδιδις. — Μη σὶ μέλλ', μι λιέει οι Βιλζιβούλ. — Οῦριβουάρ του λ'πόν. — Οῦριβουάρ, κύρ Μῆτρον, μι λιέει οι Διάουλους κι σφαλνάει τον τηλέφωνα.

Γυρᾶου πίσου κι τί βλιέπου; Βλιέπου τον Θιό νά κάθητι στοῦ προυαύλιου άγριμένους κι νά μι άγριουκνιτάξ'. — Φτοῦ σ', παληόκουρμου, μι λιέει. Δέν ντρέπιτι, οῦρῆ ζαγάρ' τ' κικατά, νά έχ'ς κουμβιρσασιόν μι τον Βιλζιβούλ; — Κι ποιός φταίει σ'αυτοῦνου; Φταίεις ἡ άφιντιά σ' που έβαλις τηλέφου. Άν δέν εἶχισ αὐτόν τον διάουλον τον τηλέφωνα, ιγῶ πουτέ μ' δέν θα μιλοῦσα μι τον Βιλζιβούλ. Ύστια σάν εἶδου πῶς εἶσι Ιδιότροπους κι άπουφάσις νά βάλ'ς στον Παράδεισον μόνου άρσιν'κούς, Ιθιῶρ'σα συμφέρου νά έξασφαλίσου θεῶ Ιν τῆ Κουλάσ'. — Φύγι άπ' ιδῶ νά μη σὶ βλιέπου. Ύπαγι στοῦ πῦρ του Ιξώτιρου, μι λιέει θυμουμένους. — Παένου, λιέου ιγῶ, εἶς του πῦρ. Δέν μι τρουμάξ' του πῦρ. Παένου Ικει που θᾶνι κουπιλλουδιδις μι πουλύ πῦρ στην καρδιά τ'ς! Πριν τιλειώσου τῆ κ'βέντα μ', οῦ Θιός μι δίν' άπαξ χαστοῦκ', όπιρ μ'έκαμιν νά χάσου τῆ πουσ'λα κι νά ξυπνήσου Ιν του αυτοκίνητουν' Ιτρουμαγμένους κι λαχανιασμένους!...

Μητρον Κατσικη

ΣΤΑ ΣΚΑΡΠΙΝΑΚΙΑ ΣΟΥ

Γιατί μ' ἀρέσει ξεύρεις πολὺ
'ς τὰ γόνατά σου, γλυκεῖα Ἐρμίνια;
Ἐἴν' ἡ καρδιά μου λίγο τσακπῖνα
καὶ τ' ὄνειρά της ἀνθολογεῖ
ἀπ' τὰ μικρά σου κομπὰ σκαρπῖνια!

ΚΛΗΜΟΣ

ΔΕΝ ΕΙΝ' ΑΛΗΘΕΙΑ!

Δέν εἶν' ἀλήθεια, πῶς δέν μ' ἀγαπᾷς,
δέν εἶν' ἀλήθεια, πῶς δέν με λατρεύεις,
δέν εἶν' ἀλήθεια, πῶς ὅπου κι' ἂν πᾶς,
πάντα ἐμένανε δέν θά γυρεύς.

ΜΙΧΑΗΛ Α. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρραβῶνες. — Τὴν παρελθ. Κυριακὴν ἀντήλαξαν
δακτύλιον ἀρραβῶνος ὁ ἐκ τῶν ἀνωτέρων
ὑπαλλήλων τῆς Ἐταιρείας Νεοτλὲ κ Σίδνεϋ

Γεννήσεις. — Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν, ὅτι ἡ σύζυγος
τοῦ φίλου κ. Ἀλεξ. Βουκουρά ἔτεκε θυγατέριον.
Εὐχόμεθα εἰς τοὺς γονεῖς καὶ συγγενεῖς τοῦ
νεογενήτου νὰ τοῖς ζήσῃ.

— Ἡ σύζυγος τοῦ γνωστοῦ ἐν τῷ τυπογραφικῷ
κόσμῳ κ. Ἀναστ. Ἀναστασιάδου ἔτεκε τὴν π. Δευτέραν
χαριτωμένον ἀγοράκι. Εὐχόμεθα εἰς τὸ νεογέννητον
ὑγίαιαν καὶ χρόνια πολλά.

Γραφεῖον τοῦ Τύπου. — Μετ' εὐχαριστήσεως
ἀγγέλλομεν, ὅτι ἐκ τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἀδιαθεσίας
ἀναρρώσας, ἐπανέλαβε τὰ καθήκοντά του ὁ
ρέκτης διευθυντῆς τοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου Χικμὲτ
βέης, τὸν ὁποῖον με χαρὰν ἐπανείδον οἱ ἐκτιμῶντες
αὐτὸν δημοσιογράφοι.

Διορισμός. — Ὁ φίλος συντάκτης τοῦ «Νεολόγου»
κ. Γ. Γαβριηλίδης διορίσθη Οἰκονομικὸς ἔφορος τῶν
Πατριαρχείων. Συγχαίροντες αὐτῷ, εὐχόμεθα εἰς τὴν
νέαν αὐτοῦ θέσιν πλήρη εὐδοκίμῃσιν.

Δυστύχημα. — Ὁ φίλος ἰατρός κ. Εὐσταθιανὸς
τὴν πρωτὴν τῆς Τρίτης, ἐπιχειρήσας νὰ ἀνέλθῃ εἰς
τὸ τράμ, κατέπεσεν ὑπὸ τοὺς τροχοὺς αὐτοῦ, ὑποστός
θλάσιν τῶν ὀστέων τῶν κνημῶν. Καίτοι σοβαρὰ
ἡ κατάστασις τοῦ κ. Εὐσταθιανοῦ, ἐν τούτοις παρέχει
ἐλπίδας διασώσεως τῶν ποδῶν του. Εὐχόμεθα
αὐτῷ ταχεῖαν ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας του.

Τελετὴ Ροβερτείου. — Ὑπὸ πολλῆς ἐπιτυχίας
ἐστέφθη ἡ τὴν Τρίτην γενομένη τελετὴ τῆς ἐπίδοσεως
τῶν πτυχίων εἰς τοὺς τελειοφοίτους τῆς Ροβερτείου
σχολῆς. Παρέστησαν εἰς αὐτὴν οἱ πρεσβευταὶ Ἀμερικῆς,
Ἀγγλίας καὶ Ἑλλάδος, πολλοὶ πρόξενοι καὶ ἐπιλεκτὰ
μέλη τῆς κοινωνίας μας. Ἡ τελετὴ διεξήχθη ἀρκετὰ
μεγαλοπρεπῶς. Κατ' αὐτὴν δὲ ὁμίλησαν ἐκ τῶν τελειοφίτων
ἑλληνιστῶν ὁ κ. Ἀλέξ. Μιχαηλίδης περὶ τοῦ «Κριτηρίου
τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας», ἀγγλιστῶν ὁ κ. Στογιάνωφ περὶ
τῆς «Ἠθικῆς ἐν τῷ ἐμπορίῳ», βουλγαριστῶν ὁ κ.
Κίδωφ περὶ τῆς «Ἀγωγῆς συμφώνως πρὸς τὴν φύσιν»
καὶ γαλλιστῶν ὁ κ. Νικόλαος Κάλτσογλου περὶ «Κοινωνίας
καὶ ἀτόμου». Τὴν τελετὴν ἐποικίλλον ὠραῖα μουσικὰ
τεμάχια, μετ' ὃ ἐπηκολούθησεν ὑποδοχὴ ἐν τῷ κήπῳ
τῆς Σχολῆς. Ἐκ τῶν δεκατεσσάρων ἐφέτος τελειοφίτων
τῆς Σχολῆς, Ἕλληνες εἶναι οἱ κ. κ. Ὄθων Ἀνδρειάδης,
Νικόλαος Κάλτσογλου καὶ Παντελῆς Παντέλογλου τοῦ φιλο-

λογικοῦ τμήματος, τοῦ δὲ τεχνικοῦ οἱ κ. κ. Ἀλέξανδρος
Μιχαηλίδης, Σοφοκλῆς Σαγιάς καὶ Σπύρος Θεοφάνης.
Πάντες ἀριστεύσαντες.

Ζητοῦνται ἐργάτιδες. — Ζητοῦνται ἐργάτιδες,
γνωρίζουσαι νὰ πλέκωσι δαντέλλας καὶ νὰ κεντῶσιν.
Ἔργασία εὐκόλος, γινομένη κατ' οἶκον. Ἀπευθυντέον
καθ' ἐκάστην, πλὴν τῶν Κυριακῶν, ἀπὸ τῆς 10 π. μ.
μέχρι τῆς 5 μ. μ. εἰς τὸ Μαχμοῦτ πασά, Χαντὰν Χάν,
ἀριθμ. 12, Σταμπούλ.

ΚΛΕΙΩ Δ. ΑΛΑΦΟΥΖΟΥ ΚΑΙ ΠΛΑΤΩΝ Δ. ΧΑΤΖΑΚΗΣ ΒΗΜΗΣΤΕΥΘΗΣΑΝ Ἐν Ταταούλοις τῇ 1 Ἰουνίου 1914

F. NIETZSCHE

Η ΣΕΛΗΝΗ - ΓΑΛΗ

Ὅτε χθὲς ἡ σελήνη ἀνέτελλε, μοὶ ἐφαίνετο ὡς
νὰ ἤθελε νὰ γεννήσῃ κανένα ἦλιον· διότι κατεκλίνετο
ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος πλαδαρὰ καὶ βαρεῖα ὡς ἔγκυος.

Ἄλλ' ἐψεύδετο μετ' ἐγκυμοσύνην τῆς. Θὰ πιστεύσω
μάλιστα εἰς ἄνδρα ἐν τῇ σελήνῃ, παρὰ εἰς γυναῖκα.

Ἐν τούτοις εἶνε ἀληθές, ὅτι εἶνε ἦκιστα ἀνὴρ ὁ
δειλὸς αὐτὸς νυκτοβάτης· πράγματι διέρχεται ἐπὶ τῶν
στεγῶν, ἐμπορούμενος βλοσυρῶν διαθέσεων.

Διότι αὐτὸς ὁ ἐν τῇ σελήνῃ ἀσκητῆς εἶνε πλήρης
ζηλοτυπίας καὶ ἐποφθαλμιάσεως· ἐποφθαλμιᾷ τὴν
γῆν καὶ ὄλας τὰς χαρὰς τῶν ἔρατολήπτων. Ἐνεδρεύει
ὡς γαλῆ.

Ὅχι! δέν τὴν ἀγαπῶ τὴν γαλῆν αὐτὴν, τὴν
περιοδεύουσαν τὰ κράσπεδα τῶν στεγῶν· ἀπεχθάνομαι
τοὺς κατασκοπεύοντας διὰ τῶν ἡμικλείστων παραθύρων.

Διέρχεται ἐπὶ τοῦ τάπητος τῶν ἀστέρων ψευδευλαβῆς
καὶ σιωπηλῆ· ἀλλ' ἐγὼ ἀποστρέφομαι πάντας τοὺς
ἀποφθεῖ βαδίζοντας, οἵτινες οὔτε κ' ἂν τοὺς
περηνιστήρας τῶν κροταλίζουν.

Ὁ βηματισμὸς τοῦ εἰλικρινοῦς ἀνδρὸς εἶνε ἠχηρὸς·
ἐνῷ ἡ γαλῆ βαδίζει λαθραῖως.

Ἀτενίσσατε τὴν σελήνην προελαύνουσαν ἀκροποδητεῖ
ὡς δολία γαλῆ.

Κ.

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΣΥΝΙΣΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΠΡΟΪΟΝΤΑ:

ΚΡΕΜΑ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ, ἀρ. 35. Ἐξαλείφει τὰς κηλίδας τοῦ προσώπου
καὶ τὰς παλαιότερας, λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ δίδει θαναμάσια ἀποτελέσματα.
Χρῆσις: θέσατε τὴν Κρέμαν τῆς Ἀφροδίτης ἐπὶ τῶν κηλίδων
σας ὅλην τὴν νύκτα, τὴν ἐπαύριον πλύνετε τὸ πρόσωπον με
χλιαρὸν ὕδωρ καὶ βάλετε ποῦδραν. Ἐχετε τὸ κυτίον πάντοτε κλειστόν.

ΑΝΤΙΠΥΡΥΤΙΔΙΚΟΝ ΦΥΡΑΜΑ, ἀρ. 20. Φυσικὴ τροφή τοῦ δέρματος,
δίδει ζωρότητα καὶ ἐλαστικότητα εἰς τοὺς ἰστούς τοῦ προσώπου.
Πληροῖ τὰ κενά. Ἀποτελέσματα ὑπέροχα καὶ ταχύτατα. Χρῆσις:
Ἀπλώνετε ἐπὶ ὅλου τοῦ προσώπου ὀλίγην Κρέμαν καὶ κάμετε
ἐλαφρὰ μασάζ. Θέσατε ἐπίσης καὶ διατηρήσατέ τὴν καθ' ὅλην
τὴν νύκτα. Τὴν ἐπαύριον σπογγισατέ τὴν δι' ἐνὸς tampon
βρεγμένου εἰς lotion.

ΒΑΛΣΑΜΟΝ DERMES, ἀρ. 38. Ἐξαλείφει τὰ ἐξανθήματα τῆς
κοκκινάδας καὶ κάθε φλόγωσιν τοῦ δέρματος. Χρῆσις: Ἀπλώσατε
τὸ Βάλσαμ ν ἐπὶ τῶν προσβληθέντων μερῶν τῆς ἐπιδερμίδος,
ἀφήσατε νὰ ξηρανθῇ ὅλην τὴν νύκτα.

ΛΟΣΙΟΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ, ἀρ. 12. Κάμνει τὸ πρόσωπον λευκὸν
καὶ δροσερόν, ἐνδυναμόνει τὰ βλέφαρα, καθαρίζει καὶ σφίγγει
τοὺς πόρους. Ἀμίμητον διὰ καθημερινὴν χρῆσιν τοῦ προσώπου.
Κατάλληλον δι' ὅλους τὸς ἐπιδερμίδας. Χρῆσις: Βρέξατε δι'
αὐτοῦ tampon ἐξ ὑδροφίλου ξαντοῦ. Ἀλείψατε τὸ πρόσωπον
καὶ ἀφήσατέ το νὰ ξηρανθῇ χωρὶς νὰ τὸ σπογγιστε.

Ὅχι πλέον μυσθρα στίγματα εἰς τὸ πρόσωπον!

Ἀφαιροῦνται τὰ μαύρα στίγματα τοῦ προσώπου, καὶ τὰ ἀρχαιότερα
ἀκόμη, μετὰ ὀλιγοήμερον θεραπείαν.

Ἀποτελέσματα ταχύτατα καὶ ἡγυνημένα.

Τὸ Κατάστημα δέν ἔχει οὐδὲν ὑποκατάστημα ἐνταῦθα.

Τὰ ἀνωτέρω εὐρίσκονται εἰς τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Ἑγυεινῆς τῆς Ὁραιότητος,

Μ. Ὁδὸς Πέραν, ἀριθμ. 77, τηλεφώνου 1143.

ΠΟΙΚΙΛΑ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΕΥΘΥΜΑ

Περὶ πέψεως.

Ἡ πέψις τῶν εἰς τὸν στόμαχον εἰσαγομένων τροφῶν ὀφείλεται εἰς τὴν χημικὴν ἐνέργειαν τῶν ἐκκριμάτων, καὶ μάλιστα τοῦ γαστρικοῦ ὑγροῦ, πολὺ δὲ ὀλίγον εἰς τὴν ἐκ τῶν συστολῶν καὶ διαστολῶν ἀναπτυσσομένην συνθλιπτικὴν ἐργασίαν τοῦ στομάχου, ἣτις εἶναι τοσοῦτον ἀνεπαίσθητος, ὥστε καὶ ῥάγαν σταφυλῆς ἀδυνατεῖ νὰ συνθλίψῃ.

Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ὁ Ρεωμύρος κατσκευάσασκε μικρὰς σφαιράς μεταλλικὰς κενὰς καὶ διατρυπούσας, τὰς ἐπλήρωσε διὰ τεμαχίων κρέατος καὶ τὰς ἔδωκε πρὸς κατάποσιν εἰς ἓνα κόρακα.

Τὸ ἐντὸς τῶν σφαιρῶν κρέας, καίτοι οὐδεμίαν σύνθλιψιν ὑπέστη ἐκ τοῦ στομάχου, ἐκωνεύθη οὐχ ἧττον μετὰ τινὰς ὥρας, τῇ ἐπιδράσει τοῦ γαστρικοῦ χυμοῦ.

Τὴν θεωρίαν τοῦ Ρεωμύρου συνεπλήρωσε τῷ 1833 ὁ Ἀμερικανὸς ἰατρός William Beaumont, ὅστις ἐπὶ μακρὸν ἐσπούδασε τὰ τῆς πέψεως ἐπὶ τοῦ στομάχου Καναδοῦ τινος κυνηγοῦ. Εἰς τὸν στόμαχον τοῦ κυνηγοῦ τούτου, διατρυπηθέντα ὑπὸ πυροβόλου, ἔμεινε μετὰ τὴν θεραπείαν ὀπῆ, καταλήγουσα εἰς τὴν ἐπιφανείαν τοῦ σώματος, δι' ἧς ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τις τὰ ἐντὸς τοῦ στομάχου τελούμενα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πέψεως.

Διὰ τῆς ὀπῆς ταύτης παρατήρησεν ὁ Beaumont, ὅτι μόλις εἰσῆρχοντο αἱ τροφαὶ εἰς τὸν στόμαχον, ἤρχιζε νὰ ἐκκρῆν ἐκ τῶν παρεῖων αὐτοῦ δίκην λεπτῶν σταγόνων τὸ γαστρικὸν ὑγρὸν. Κατόρθωσε λοιπὸν νὰ ἐξαγάγῃ ἀρκετὴν ποσότητα ἐκ τοῦ ὑγροῦ τούτου καὶ νὰ ἐκτελέσῃ διαφόρους τεχνητὰς πέψεις, θέτων αὐτὸ εἰς ἐπίδρασιν μετὰ τῶν διαφόρων τροφῶν.

Πίναξ τοῦ χρόνου τῆς πέψεως τῶν κυριωτέρων τροφῶν.

	Ὑραι.	Λεπτά.
* Ἄρτος ἐξ ἀλεύρου σίτου	3	30
» » ἀραβοσίτου	3	15
Βακαλῶς βραστός	2	—
Βούτυρος	3	30
Γάλα βραστόν	1	40
» ἄβραστον	2	15
Γεώμηλα κοκκινιστά	3	30
» βραστά	3	30
» τοῦ φούρνου	2	30
Γογγύλαι βρασταὶ	2	25
Ζυμαρικά	3	—
Καρδιά τηγανητή	4	—
Κοκκινόγούλια βραστά	3	45
Κρέας ἄμνου	2	30
» προβάτου βραστό	3	—
» » κοκκινιστό	3	15
» χοίρου βραστό	4	—
» » κοκκινιστό	5	15
» » ψητό	4	15
» » στουφάτο	3	—
» παστό βραστό	4	15
» » χοίρου ὀμὸν	3	—
» ἀγελάδος κοκκινιστό	3	—
» » ψητό	4	—
Κριθὴ βραστή	2	05
Λουκάνικα	3	20
Μῆλα πολὺ ὄριμα	1	30
» ὄχι »	2	50
Μοσχάρικα βραστό	4	—
» ψητό	4	40
Μπιφτέκι	3	—
Μυαλά τηγανητά	1	45
Νεῦρα βραστά	5	30
* Ὄρνιθα νέα βραστή	2	15
» » κοκκινιστή	2	30
» » στουφάτο	2	25
* Ὄρουζα βραστή	1	—
Πάπια ἡμερῶς	4	10
» ἄγρια	4	40
Πάχος ἄμνου	4	—
» ἀγελάδος	5	—

	Ὑραι.	Λεπτά.
Πουλερικά βραστά	4	—
» κοκκινιστά	4	—
Σαλωμὸς νωπὸς βραστός	1	35
» ἄλατισμένος	4	—
Σηκότι τηγανητό	2	—
Στόμαχος βραστός (σκεμπές)	1	15
Σοῦπα φάρου	1	30
Στρεΐδια νωπά ὀμά	2	55
» » ψημένα	3	15
Ταπιόκα	2	—
Τυρὸς μαλακός	3	30
Τσαλαπετεινὸς κοκκινιστός	2	15
Χήνα ἄγρια	2	—
Χόνδρος βραστός	4	15
Χορταρόσουπα	4	—
* Ὠὰ μὲ βούτυρον	2	16
» νωπά ὀμά	2	—
» » μὲ γάλα	3	—
» κτυπημένα ὀμά	1	50
» πολὺ βρασμένα	3	30

* Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι παριστῶσι τὸν χρόνον τῆς διαμονῆς τῶν τροφῶν ἐν τῷ στομάχῳ μόνον κατὰ προσέγγισιν, καθότι ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς σωματικῆς εὐεξίας τοῦ ἀτόμου, τοῦ εἴδους τῆς ἐργασίας ἐνὸς ἐκάστου καὶ τῆς ποιότητος τοῦ πινομένου ὕδατος. — Ν. Σ.

Κατακτεταὶ καρδιῶν.

— Θέλετε νὰ γίνετε κατακτεταὶ καρδιῶν; εἰμπορεῖτε ὅλοι νὰ τὸ ἐπιτύχετε.

Αὐτὸ διίσχυρίζεται τοῦλάχιστον κάποιος Εὐρωπαῖος, ὁ ὁποῖος μάλιστα καὶ ἤνοιξε σχολὴν διὰ νὰ προστοιμάσῃ . . . Δὸν Ζουίν. Δὲν θὰ σᾶς συστήσωμεν νὰ ἐγγραφῆτε εἰς τὴν σχολὴν του· θὰ σᾶς ὑποδείξωμεν μόνον τὰς σπουδαιοτέρας του συμβουλὰς καὶ . . . δοκιμάσατε.

Λοιπὸν, νέοι ἐρωτευμένοι, σεῖς οἱ ὅποιοι δὲν κατορθώνετε νὰ κάμψετε τὴν γυναικείαν σκληρότητα, μάθετε, ὅτι τὸ πρῶτον ἐλάττωμα, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ σπεύσατε νὰ θεραπεύσατε, εἶναι ἡ δουλία. Διὰ νὰ κατακτῆσατε τὴν καρδίαν τῆς Ἰουλιέτας ἢ τῆς Μαργαρίτας σας, δὲν ἀρκεῖ ν' ἀναστενάξατε μόνον, τολμήσατε. Ἐπειτα προσπαθῆτε νὰ φανῆτε πνευματώδης, μάθετε νὰ συζητῆτε μὲ λεπτότητα, μὲ τάκτ καὶ νὰ ὁμιλῆτε περὶ ὄλων τῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας, ἐκτὸς τῶν πολιτικῶν—διότι ἡ γυναῖκα δὲν ἀγαπᾷ τὴν πολιτικὴν—ἀλλὰ προσέξατε κατὰ τὴν συζήτησίν σας νὰ ὑποχωρῆτε πάντοτε, διὰ νὰ δεῖξατε εἰς τὴν συνομιλήτριάν σας, ὅτι ἔχει ἐκείνη περισσότερον πνεῦμα ἀπὸ σᾶς.

Προσπαθήσατε νὰ ἀποδείξετε εἰς τὴν ὥραιαν σας, ὅτι ὁ χαρακτήρ σας εἶναι φαιδρότερος καὶ τοῦ

σπουργίτου καὶ ὅτι τίποτε δὲν εἶναι ἱκανὸν νὰ σᾶς τὸν ἀλλάξῃ, οὔτε αὐτὸς ὁ λογαριασμός τῆς μοδίστρας τῆς συζύγου σας.

* Ἀλλὰ πρὸ πάντων θέσατε εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἀγαπητῆς σας, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος διὰ σᾶς συμπληρώνεται εἰς αὐτὴν καὶ περικλείεται εἰς τὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματός της. Περιβάλλτέ την μὲ τὰς πλέον λεπτὰς περιποιήσεις, προλαμβάνετε τὰς ἐπιθυμίας σας καὶ ὅταν ὁμιλῇ, προσπαθῆτε νὰ γελάτε καὶ νὰ δεῖκνυτε ἐνδιαφέρον πρὸς ὅ,τι λέγει. Χρειαζέται καὶ ὀλίγη εὐαισθησία. Μὴ παραλείψετε καὶ νὰ κλαύσατε ἀκόμη, ὅταν σᾶς διηγῆται πῶς ἀπέθανε τὸ γατάκι της καὶ τὸ καναρίνι της.

Κάμετε ὄλ' αὐτὰ καὶ ἐν τῷ μεταξῷ μὴ παύετε νὰ φαίνεσθε εὐγενῆς, κομψός, ἀνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ ἐστὲ βέβαιος, ὅτι, ἐάν ζητήσατε τὴν χεῖρά της, θὰ σᾶς δοθῇ ἀσφαλῶς.

Αὐτὰ μᾶς διδάσκει ὁ Εὐρωπαῖος ἑταστής τῶν γυναικείων προτιμήσεων, ἀλλ' ὄχι καὶ ἄγνωστα πράγματα.

— Τί λέγετε, λεοντιδεῖς τοῦ Πέραν;

* Ἡ πολυγαμία τῶν στρουθοκαμήλων.

Τὰ πλείστα τῶν πτηνῶν εἶναι ζευγαρωμένα καὶ ζοῦν ἐν μονογαμίᾳ. Οἱ στρουθοκαμήλοι ὁμοῦς κάμνουν ἐξαίρεσιν ἔχουν πολυγαμίαν.

Ὁ ἄρσεν ἔχει 4 ἢ 5 θηλείας, καὶ ἐκάστη σύζυγος ἀποθέτει εἰς κοινὴν φωλεάν τὸ αὐγὸν της. Ὅλαι δὲ κατὰ σειρὰν ἐπωάζουν μὲ ἀκρίβειαν στρατιωτῶν, ποῦ ἀλλάζουν φρουράν.

Καὶ ὁ ἄρσεν ἐπωάζει, ἀλλὰ μόνον τὴν νύκτα, καὶ μάλιστα ὀλόκληρον τὴν νύκτα, ὡς ἐμπρέπει εἰς ἀνδρεῖον ἱππότην, ὅτε τὸ χαρέμιόν του τὸν περιστοιχίζει καὶ τοῦ κρατεῖ συντροφιάν.

* Ἐφρόντισε.

* Ὁ σύζυγος (ἀναγινώσκων τὴν φατούραν, ποῦ τοῦ παρούσιασεν ἡ γυναῖκά του).

— Τί; δεκαπέντε λίρες καὶ ὀγδοῆντα ἐπτὰμισυ γρόσια γιὰ τῆς τουαλέττες σου;

Καὶ ἡ σύζυγος:

— Πόσον, καὶ μὲνε, εἶσαι ὑπερβολικός! Ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶναι μόνον γιὰ μένα, ἀγόρασα καὶ γιὰ σέ ἐξ ἑξ ἑκατοντάκια.

Δὲν ἤλλαξε.

— Καλημέρα, Κώστα, πόσος καιρὸς εἶναι ποῦ δὲν συνητήθημεν;

— Τρία χρόνια· φαίνεται, ὅτι δὲν ἄλλαξα πολὺ, ἀφοῦ μ' ἀνεγνώρισες.

— Ἐχεις δικαίον. Σ' ἀνεγνώρισα ἀπὸ τὸ . . . καπέλλο σου.

Διάγνωσις.

Μεταφέρουν ἓνα λιπόθυμον εἰς τὸ φαρμακεῖον. Ἐκεῖ ὁ ἰατρός τὸν ἐξετάζει.

— Ὑποφέρει ἀπὸ φοβερὰν δυσπεψίαν.

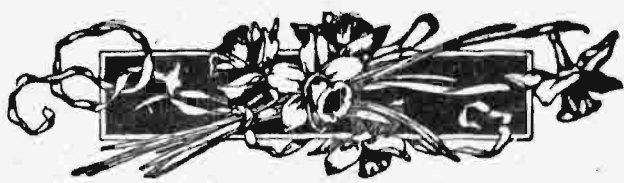
Καὶ ὁ ἀσθενὴς ποῦ συνήλθεν ἐν τῷ μεταξῷ.

— Μά, γιατρέ μου, μὴ κοροϊδεύετε . . . Εἶμαι δυὸ μέρες νηστικός.

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ

ΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑΙ

Ἀπαραίτητοι εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν καὶ ἐργοστάσιον.

ΜΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Πρὸ ἡμερῶν, ἐνῶ μετέβαινον κάπου, διήλθον πρὸ ἱεροῦ ἀγιάσματος, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἐμβῆκα διὰ νὰ προσευχηθῶ. Ἡ εἴσοδος ἦτο φραγμένη κυριολεκτικῶς καὶ τὸ ἐσωτερικὸν κατὰμεστον ἀπὸ διαφόρους μαθητρίας, αἱ ὁποῖαι μὲ τὰ βιβλία ἀνὰ χεῖρας μετέβησαν ἐκεῖ διὰ νὰ παρακαλέσουν τὸν Ὑψιστον, ὅπως τὰς βοηθήσῃ κατὰ τὰς ἐξετάσεις. Ἡ θέα των μὲ συνεκίνησε πολὺ. Ἐνεθυμήθην ἀμέσως τὰ μαθητικά μου χρόνια, κατὰ τὰ ὁποῖα μὲ ἄλλας συμμαθητρίας μου καθ' ὁμίλους μετεβαίνομεν ὡσαύτως εἰς τὸ ἀγίασμα ἐκεῖνο καὶ παρεκαλοῦμεν τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μας. Ἀφοῦ λοιπὸν τὰς ἐχαιρέτησα, ἐρωτῶ :

- Σήμερον ἀρχίζετε διαγωνισμούς ;
- Ἄχ ! μάλιστα, μ' ἀπαντοῦν μερικά, ἐνῶ ἄλλαι παρέκει, ἀφοσιωμέναι εἰς τὴν προσευχὴν, οὔτε κἂν μὲ ἀντελήφθησαν.
- Καὶ τί μαθήματα θὰ ἐξετασθῆτε ;
- Ἡμεῖς ἔχομε θρησκευτικά.
- Ἄχ ! ἡμεῖς ἑλληνικά.
- Ἄχ ! πειὰ θὰ λυώσουμε ὡς ὅτου νὰ τελειώσουν αὐτοὶ οἱ διαγωνισμοί.

Μὲ περιεκύκλωσαν καὶ μὲ ἐξήτουν πληροφορίας διὰ τὰς ἐξετάσεις των. Ἐνῶ δ' ἐγὼ τὰς ὠμίλουν καὶ προσεπάθουν νὰ τὰς ἐνθαρρύνω εἰς τὴν ἐπιτυχίαν των, αἴφνης ἓνα πᾶφ καὶ μία τρομακτικὴ φωνὴ μᾶς διέκοψαν. Ἐντρομοὶ ὅλοι ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀγιάσματος, διὰ νὰ ἴδωμεν τί συμβαίνει.

Σκηναὶ κωμικοτραγικαί.
Μία μικρά, ἕως 10 ἐτῶν, ἐμπρὸς εἰς τὰς κιγκλίδας, μὲ θρήνους καὶ δάκρυα παρηκολούθει τὸ βιβλίον της, τὸ ὁποῖον ἔπεσεν ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ νεροῦ.

- Ἄχ ! τὸ βιβλίον μου ἔπεσε. Τί νὰ κάμω ; Πῶς νὰ τὸ πάρω ;
- Ἄλλαι, συμμεριζόμεναι τὴν θλίψιν της, ἔσπευσαν νὰ τὴν βοηθήσουν εἰς τὴν ἀνέλκυσιν τοῦ βιβλίου, ἕτεραι δὲ πάλιν ἐξέσπασαν εἰς γέλωτας καὶ ἤρχισαν νὰ ἀστεῖζωνται μὲ τὴν μικράν.

- Ἐ, δὲν πειράζει, μὴν κλαῖς.
- Πειὸ καλὰ ! Καλὸς οἰωνός. Θὰ ἐπιτύχῃς χωρὶς ἄλλο
- Νὰ ρίξω κ' ἐγὼ τὸ δικό μου γιὰ νὰ ἐπιτύχω ;

Μὲ παρέσυραν, καὶ χωρὶς νὰ θέλω, ἤρχισα καὶ ἐγὼ νὰ γελῶ, ἂν καὶ κατὰ βᾶθος ἐλυπούμην τὴν μικράν. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, ἔπρεπε νὰ δοθῇ ἓνα τέλος εἰς τὴν σκηναὶν αὐτήν· πλησιάσζω λοιπὸν τὴν μικράν καὶ τὴν ἐρωτῶ :

- Γιατί, παιδί μου, ἔρριψες τὸ βιβλίον σου ἐκεῖ μέσα ;
- Ἄχ ! δὲν τὸ ἔρριψα, ἔπεσε.
- Ἐ, καλὰ, ἔπεσε· ἀλλὰ τί ζητοῦσε στὰ χεῖρα σου ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἀγίασμα ;
- Ἡ μικρά ἐκοκίνησε καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ ἀπαντήσῃ. Ἴσως ἀπὸ ἐντροπήν, ἴσως ἀπὸ φόβον μήπως τὴν γελᾶσωμεν. Μία ἄλλη ὁμως, ἔλαβε τὸν λόγον καὶ μὲ λέγει σιγά :
- Πῆγε νὰ τὸ σταυρώσῃ ἐπάνω ἀπὸ τὸ

ἀγίασμα γιὰ νὰ διῆ τί θὰ τὴν τύχη καὶ ἔπεσε μέσα.

Τέλος, μὲ διάφορα μέσα κατωρθώσαμεν νὰ σύρωμεν τὸ βιβλίον μέσα ἀπὸ τὸ ἀγίασμα καὶ νὰ τὸ δώσωμεν εἰς τὴν μικράν. Ὁ ὄμιλος εὐθὺς διελύθη καὶ ἤρχισαν αἱ μαθήτριά να φεύγουν εἰς τὸ καθῆκον. Μερικαὶ καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν ἐστρεφον ἀκόμη διὰ νὰ παρακαλέσουν τὸν Θεόν. Ἀφοῦ ἔφυγαν, ἔμεινα μόνη. Γύρω μου λαμποκοποῦσαν τὰ κεριά, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀνάψει. Ἐνόμιζε κανεῖς, ὅτι ἦτο ἡ ὥρα τῆς Ἀναστάσεως. Ἀφοῦ προσεκύνησα, ἔφυγα. Ἐνῶ δὲ ἀνέβαινον τὴν κλίμακα τοῦ περιβόλου, συνήντησα καὶ ἄλλας μαθητρίας, αἱ ὁποῖαι προφανῶς μετέβαινον εἰς τὸ ἀγίασμα διὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν. Ἡὐχήθην καὶ εἰς ἐκείνας καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου. Ἡ ἐντύπωσις ὅμως τοῦ παθήματος τῆς μικρᾶς, τόσον ζωηρῶς ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς φαντασίας μου, ὥστε μὲ συνεκίνησεν ὑπερβολικά. Ἀμέσως, μία πρὸς μίαν ἀνεπήδησαν ὅλοι αἱ σκηναὶ τοῦ μαθητικοῦ μου βίου κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐξετάσεων.

Τί ἀγωνία ! Θεέ μου ! Τί κακό ! Πρὸ πάντων τὴν ὥραν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποῖαν καθήμεναι ἐπὶ τοῦ μαθητικοῦ ἐδωλίου, μὲ τὴν γραφίδα ἀνὰ χεῖρας, περιεμένομεν τὸν καθηγητὴν νὰ δώσῃ τὸ ζήτημα. Ὅλων τὰ πρόσωπα ἦσαν κάτωχα. Ἄλλαι μυστικῶς προσηύχοντο, ἕτεραι ἐπανελάμβανον ἀφηρημέναι τὸ μάθημα καὶ ἄλλαι πάλιν ἐπεκαλοῦντο διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν βοήθειαν ἄλλων. Μᾶς ἐκυρίευσεν ἓν εἶδος βλακίας καὶ πρὸς στιγμὴν τὰ ἐλησμονοῦσαμεν ὅλα.

Καὶ κατόπιν, ὅταν τὴν βαθεῖαν σιγὴν διέκοπτεν ἡ ἔντονος φωνὴ τοῦ διδάσκοντος καὶ ἐδίδοτο τὰ ζητήματα, ἓνα ἄχ ! ἐξέφευγεν ἀπὸ τὰ στόματα ὅλων ἀμέσως αἱ γραφίδες ἐτίθεντο εἰς κίνησιν καὶ τὰ πρόσωπα ἐλάμβανον τὴν προτέραν χροιάν των. Τώρα, ἔαν εἰς ὅλα τὰ τετράδια ἐσημειώνητο ἡ ἐπιτυχία, αὐτὸ τὸ ἐγνώριζον οἱ ἐξελέγχοντες τὴν ἐργασίαν μας. Τί κρισίμους στιγμὰς ἀλήθεια περιέχουν αἱ ἡμέραι τῶν ἐξετάσεων ! Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι μία συμμαθήτριά μου κάποτε ἀπὸ τὸν φόβον της ἐλιποθύμησε, πρὶν ἀκόμη ὀρισθῶν τὰ ζητήματα καὶ ἀρχίσῃ νὰ γράφῃ, ἂν καὶ ἦτο ἀρκετὰ ἐπιμελής.

Πολλάκις ἠθέλησα νὰ ψυχολογήσω αὐτὰ τὰ φαινόμενα, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Ποῦ νὰ τὰ ἀποδώσῃ κανεῖς ; Εἰς τὴν δειλίαν ; Εἰς τὸν φόβον τῆς βαθμολογίας ; Εἰς τί ; Κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶνε εἰς τὰς περισσοτέρας ζήτημα ἰδιοσυγκρασίας ἢ ἑλλειψίς αὐτῆ τοῦ θάρρους καὶ φιλοτιμίας ὑπερβολικῆς. Ὅπως δὴποτε ὅμως, διὰ τὴν μαθητικὴν νεολαίαν αἱ ἐξετάσεις εἶνε μία πληγὴ, ἡ ὁποῖα, ὅσῳ καὶ ἂν ἔχη ὀδυνηρὰς στιγμὰς, δίδει ἓν καλὸν μάθημα διὰ τὰς ἐπομένας ὁδύνας τοῦ βίου καὶ ἀφίνει τὰς ζωηροτέρας εἰς τὴν μνήμην ὅλων ἐντυπώσεις.

ΜΑΡΙΑ ΠΟΡΣΑΝΙΔΟΥ

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Μ. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ
ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Προμήθειαι ἀγγλικῶν γαιανθράκων.
Ἀγοραπωλησίαι ἀτμοπλοίων.
Ναυλώσεις καὶ ἀσφάλειαι ἀτμοπλοίων καὶ φορτίων.

Γαλατᾶ-Κωνσταντινούπολις.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
τοῦ Ὁλα

Βραβεῖα χρηματικά : Δύο λίραι
Τουρκίας ἐκάστην ἐβδομάδα καθ' ὅλον τὸ 1914.

Χορηγία κ. ΙΣΑΑΚ ΤΣΑΟΥΣΟΓΛΟΥ

1] Καθ' ὅλον τὸ τρέχον ἔτος 1914 ἰδρύνονται Ἐβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ ποικίλης ὕλης, πάντοτε συναδούσης πρὸς τὴν ὕλην καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ « Ἀπ' Ὁλα » μὲ βραβεῖα ἐβδομαδιαῖα 2 λίρας Τουρκίας.

2] Ἀναλυτικώτερον τὰ ὑποβαλλόμενα εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἔργα θὰ εἶναι : διηγήματα, χρονογραφήματα, εὐθυμογραφήματα, ποικίλα, ποιήματα, ἀνίγματα, προβλήματα, περιγραφαί, εὐτράπελα, σάτυρα, γελοιογραφαί, ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅπως εἶναι ταῦτα πρωτότυπα.

3] Τὰ ἀποστελλόμενα ἔργα πρὸς τὸν Διαγωνισμὸν δεόν νὰ εἶναι σύντομα· τὸ ἐκτενέστερον δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνει τὰς 2 στήλας τῆς Ἐπιθεωρήσεως μὲ στοιχεῖα τῶν 8 (στοιχεῖα, δι' ὧν γράφονται αἱ Ἐντυπώσεις τῆς Ἐβδομάδος).

4] Ἐκαστον ὑποβαλλόμενον ἔργον, διὰ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει, πρέπει α') νὰ φέρῃ ἐπὶ τοῦ φακέλλου τὴν σημείωσιν : « Διὰ τοὺς Ἐβδομαδιαίους Διαγωνισμοὺς τοῦ « Ἀπ' Ὁλα » β') νὰ συνοδεύεται μὲ ἓν, τὸ τελευταῖον, δελτίον, τὸ ὁποῖον δημοσιεύεται εἰς τὸ φύλλον μας· γ') ἕκαστος φάκελλος δεόν νὰ περιέχῃ ἓν μόνον ἔργον καὶ ἓν δελτίον καὶ τοῦτο διὰ νὰ βεβαιωθῇ τὸ « Ἀπ' Ὁλα », ὅτι ὁ διαγωνιζόμενος εἶναι ἀναγνώστης τῆς Ἐπιθεωρήσεως· δ') εἰς ἕκαστον ἔργον πρέπει ν' ἀντιστοιχῇ καὶ ἓν δελτίον· καὶ ε') τὰ χειρόγραφα νὰ εἶναι εὐανάγνωστα.

5] Οἱ ἀποστελλόμενοι φάκελλοι, εἴτε ταχυδρομικῶς εἴτε κατατιθέμενοι εἰς τὰ Γραφεῖά μας, θὰ κατατάσσωνται κατὰ σειρὰν ἀφίξεως, ἐκάστην δὲ Πέμπτην θὰ παραδίδωνται εἰς τὴν Ἑλλανόδικον Ἐπιτροπήν. Οἱ φάκελλοι, οἱ κατατιθέμενοι μεθ' ἐκάστην Πέμπτην, θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει τὴν ἐπομένην ἐβδομάδα.

6] Τὰ βραβεῖα εἶναι ποικίλα τὸν ἀριθμὸν. Ἡ Ἑλλανόδικος Ἐπιτροπὴ ἔχει πληρεξουσιότητα νὰ διαιρῇ τὸ ἐβδομαδιαῖον ποσὸν τοῦ ἄθλου εἰς ὅσα θέλει τμήματα, ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος καὶ τῆς ἀξίας τῶν ἔργων. Ἐν τούτοις καὶ ὀλόκληρον τὸ ἄθλον τῶν 2 Λ. Τ. δύναται ν' ἀπονεμηθῇ εἰς ἓν μόνον ἔργον.

7] Ἐν ἡ περιπτώσει τὰ κατὰ τινὰ ἐβδομάδα σταλέντα ἔργα δὲν κριθῶσιν ἄξια ὅλης ἢ μέρους τῆς ἀμοιβῆς, τὸ ποσὸν τῆς ἐβδομάδος ἐκείνης θέλει διατεθῆ διὰ τὴν προσεχῆ, ὅποτε τὰ βραβεῖα θὰ εἶναι ἠῤῥημένα.

8] Τὰ βραβευόμενα ἔργα θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὸ φύλλον τῆς ἐβδομάδος ἐκείνης μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν συγγραφέων των. Ὁλα τὰ βραβευόμενα ἔργα, ὡς καὶ τὰ κρινόμενα ἄξια δημοσιεύσεως καὶ ἐπαίνου (ἀνευ χρηματικοῦ ἐπάθλου), θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὰς ἐπὶ τούτῳ δύο σελίδας τοῦ « Ἀπ' Ὁλα ».

9] Τὰ ἀποστελλόμενα χειρόγραφα, βραβευόμενα ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

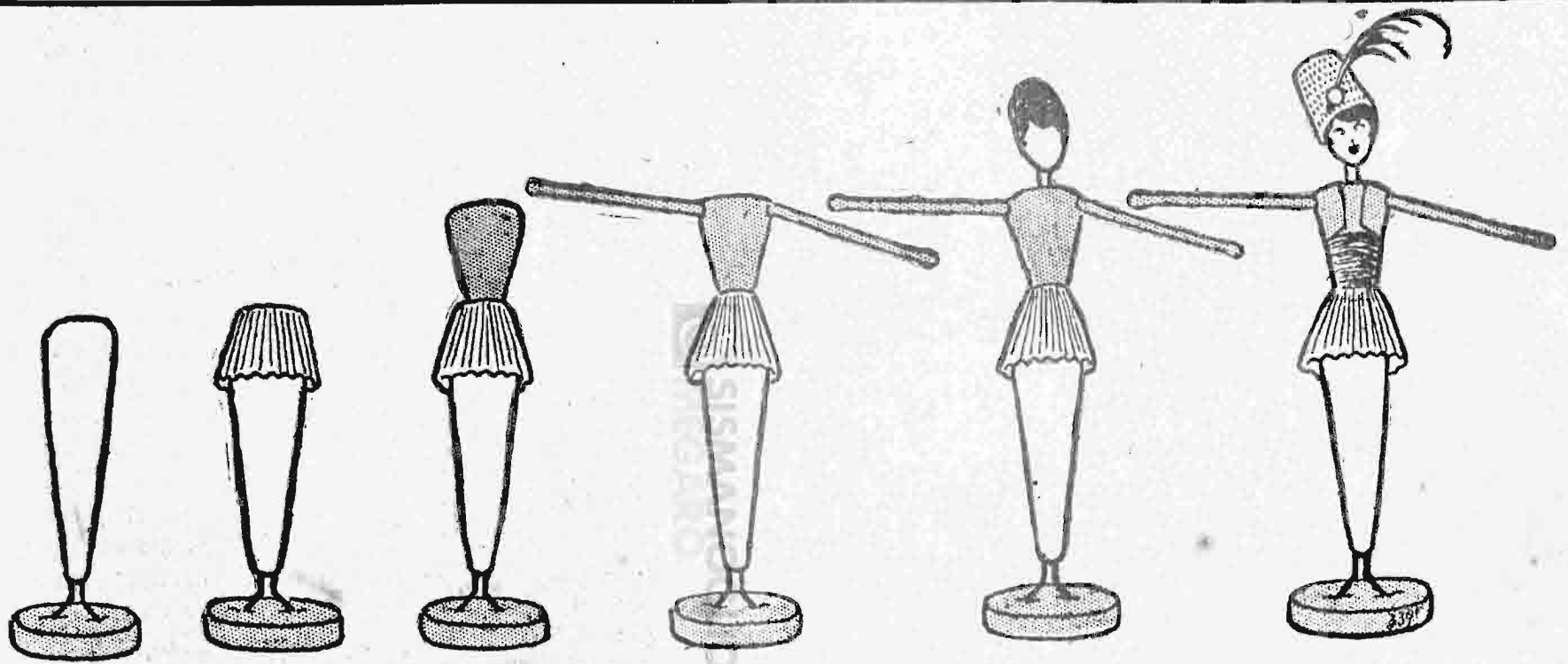
— "Αν ήσαι φρόνιμος, θα σου δώσω μπομπόν, εάν θα φύγω.
— Τότε, λοιπόν, ξεκουμπίσου μια ώρα αρχύτερα.

— "Ο άνδρας μου, μου είπε, πώς άμα τον άπατήσω θα πεθάνη από την λύπη του.
— Και σὺ τί έκαμες;
— Τόν άσφάλισα σε μια έταρεία της ζωής.

— Σε τί δίλημμα μάς βάζει τὸ έσπετεινό βροχερό καλοκαίρι...

Πώς είμπορεῖ νά δημιουργηθῆ μία γυναίκα.

— Ποίον από τους δύο προτιμάτε, δεσποινίς;
— Τόν ψηρότερον ή και τους δυο μαζί!

Μεταξύ δύο πυρών!

"Ο ούζυγος.— "Ο φίλος μας ό γιατρός με είπε πώς αυτό τό φόρεμα σου πηγαίνει θαυμάσια. (Και κατ' ίδίαν) Και έτσι δεν θα μου ζητήση νέον φόρεμα.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ
Εβδομαδιαίων Διαγωνισμών
του « ΑΠ' ΟΛΑ »
Αριθμ. 24

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ
έν τη όδω Βοιδοδά, όπου άλλοτε ήτο ή Τράπεζα 'Αθηνών.

Γέμ. 'Αριστοβούλου, 'Αναστασιάδου και Σας.— Υπεύθυνος: 'Αριστόβουλος Δ. Χρησίδης